C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Talíř plný jedu.pdb

PDB Name: Stout - Talíř plný jedu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Talíř plný jedu

I.
Sklopil jsem oči, abych se setkal s jejími velkými hnědými kukadly, která se dívala směrem vzhůru. "Ne," řekl jsem. "Nejsem ani producent, ani divadelní agent. Jmenuji se Archie Goodwin a jsem tady, protože patřím mezi kuchařovy přátele. To číslo chci čistě z osobních důvodů." "Já vím," povzdychla si, "to ty dolíčky. Muže to často vyvádí zmíry." Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, to ty náušnice. Připomínají mi jednu dívku, kterou jsem kdysi marně miloval. Možná, že kdybych vás znal dostatečně dobře - kdo ví?" „Ne, mě ne," prohlásila. "Nechte mě být. Jsem nervózní a nechci vylít polévku. Jmenuji se Nora Jaretová a mám číslo Stanhope pět-šest-šest-dva-jedna. Ty náušnice jsem dostala od Laurence Oliviera. Seděla jsem mu na klíně." Zapsal jsem si to číslo do svého zápisníku, poděkoval jí a poohlédl se kolem. Většina z přítomné skupiny atraktivních mladých žen se shromáždila v alkovně mezi dvěma příborníky. Jedna však stála opodál u stolu a sledovala, jak Felix cosi míchá v misce. Měla jemný profil a vlasy barvy kvetoucí kukuřice těsně předtím, než začíná tmavnout. Zamířil jsem k ní, a když otočila hlavu, řekl jsem. "Dobrý večer, slečno - slečno?" "Annisová," pravila. "Carol Annisová." Zapsal jsem si to a představil se jí. "Nejsem od přírody neotesaný," začal jsem, "ale vy jste zaneprázdněná, nebo alespoň za chvíli budete, takže nemáme čas si pořádně promluvit. Stál jsem tam a pozoroval vás a najednou jsem dostal neodolatelnou chuť požádat vás o telefonní číslo. Neumím dost dobře odolávat svým chutím a teď, když jste tak blízko, je ta chuť dokonce ještě silnější. Řekl bych, že se tomu budeme muset s humorem poddat." Ale možná, že ve vás budím mylný dojem. Toho úterního večera jsem v podstatě po nových telefonních číslech nijak zvlášť neprahl. Dělal jsem to kvůli Fritzovi. Ale to by také mohlo budit mylný dojem, takže to budu muset vysvětlit. Jednou v únoru řekl Lewis Hewitt, milionář a pěstitel orchidejí, jehož Nero Wolfe jednou zbavil zapeklitého problému, Wolfovi, že Deset aristologů chce, aby pro ně Fritz Brenner připravil každoroční večeři, která bude jako obvykle podávána prvního dubna, na Brillat-Savarinovy narozeniny. Na to Wolfe řekl, že o Deseti aristolozích v životě neslyšel. Hewitt mu vysvětlil, že to je skupina deseti mužů, kteří sledují ideál dokonalosti v jídle a pití, a on je jedním z nich. Wolfe se otočil jako na obrtlíku a sáhl po slovníku, který ležel na svém místě v rohu jeho psacího stolu. Poté, co se do něj podíval, prohlásil, že "aristologie" znamená vědu o stolování, a proto považuje těch Deset za deset nedouků, protože stolování není věda, ale umění. Po dlouhé rozepři Hewitt uznal, že byl poražen, a souhlasil, že by měli název změnit, a Wolfe mu dovolil, aby požádal Fritze o přípravu večeře. Ve skutečnosti to Wolfa těšilo, ale nikdy by to byl nepřiznal. Platit Fritze Brennera, šéfkuchaře a hlavu naší domácnosti ve starém domě z hnědého pískovce na Západní třicáté páté ulici ho stálo značnou část jeho příjmu soukromého detektiva - přibližně stejnou, jaká plynula mně, jeho asistentu, pomocníku a muži pro všechno - nemluvě o tom, kolik stálo zásobovat kuchyni surovinami pro Fritzovy výrobky. Jelikož zastávám též funkci účetního, mohu potvrdit, že v roce 1957 spotřebovali kuchyně a Fritz jen o trochu méně než skleníky na střeše, které přetékají orchidejemi. Takže, když Hewitt vysvětlil, že skupina těch Deseti, jakkoli mohou být nešikovní při vybírání názvů, představuje skutečné a důvěryhodné gurmány, že večeře bude podávána v domě Benjamina Schrivera, lodařského magnáta, který každoročně na prvního září posílá do Timesů dopis, v němž veřejně odsuzuje používání křenu jako přísady k ústřicím, a že kuchař bude mít volnou ruku, co se týče menu, a skupina Deseti zajistí, cokoli bude požadovat, zmáčkl Wolfe tlačítko a přivolal Fritze. Vyskytl se drobný zádrhel, když se Fritz odmítl k přípravě večeře zavázat, aniž viděl Schriverovu kuchyni, ale Hewitt to vyřešil tím, že jej odvedl ven do svého auta a odvezl jej do města do Jedenácté ulice do kuchyně na inspekci. A právě tady jsem byl toho úterního večera prvního dubna a sbíral telefonní čísla - v kuchyni čtyřpatrového domu pana Schrivera na Jedenácté ulici západně od Páté avenue. Schriver nás s Wolfem pozval, a ačkoli Wolfe nerad jí s cizími lidmi a je toho názoru, že více než šest osob u stolu jídlo kazí, věděl, že by se Fritz urazil, kdyby tam nešel. A kromě toho, kdyby zůstal doma, kdo by mu uvařil večeři? Ale přesto by byl pravděpodobně odmítl, kdyby se dozvěděl o jedné maličkosti, kterou jsme já a Fritz věděli, ale pečlivě jsme ji před ním tajili - že totiž při večeři mělo obsluhovat dvanáct dívek, každého hosta jedna. Když mi to Hewitt sdělil, zaprotestoval jsem, že v tom případě nebudu zodpovědný za Wolfovo chování, až vypuknou orgie - že určitě zlostně vyrazí z domu, jakmile začnou děvčata pištět. Panebože, vydechl Hewitt, nic takového - to jsme vůbec neměli v úmyslu. Šlo pouze o to, že si Desítka sáhla do starého Říma nejenom pro svůj název, ale inspirovala se tam též dalšími vzory. Hébé, bohyně mládí, dělala ostatním bohům šenkýřku, takže Desítka pojala zvyk nechat se obsluhovat mladými dívkami v patřičném odění. Když jsem se zeptal, kde ty dívky vzali, odpověděl, že prostřednictvím divadelní agentury, a dodal, že v tuto roční dobu jsou vždycky stovky mladých hereček bez práce a jsou rády, že se mohou chopit příležitosti vydělat si za jeden večer padesát babek včetně

jídla tím, že občas obslouží jednoho hosta. Původně najali přes agenturu zkušené servírky, ale ty zakopávaly o své stoly. Wolfe a já jsme dorazili přesně v sedm. Poté, co jsme se přivítali s hostitelem a zbytkem Desítky a ochutnali ústřice a pět druhů bílého vína, jsem se konečně dostal do kuchyně, abych se podíval, jak si Fritz vede. Ochutnával z kastrolu na sporáku bez jakékoli známky neklidu, jako by byl doma a chystal večeři pro Wolfa a pro mě. K ruce mu byli Felix a Zoltán z Rustermanovy restaurace, takže jsem se neptal, jestli ode mě něco nepotřebuje. A tady byly Hébé, dvanáct šenkýřek bohů, oblečených ve štolách syté purpurové barvy, jež jim volně splývaly ke kotníkům. Velmi pěkné. Dostal jsem nápad. Fritz rád předstírá, že má důvod věřit tomu, že žádná dáma si není na míli ode mne jistá, což nedává smysl, protože na takovou vzdálenost o nich nemůžete skoro nic říci. Řekl jsem si, že by mu udělalo radost, kdyby mě viděl působit zblízka. Zároveň mě to provokovalo a byl to zajímavý sociologický experiment. Zvládnout první dvě byla hračka: jedna se jmenovala Fern Faberová, alespoň to tvrdila, vysoká odbarvená blondýna se širokými línými ústy, druhá byla Nora Jaretová s velkýma hnědýma očima a dolíčky ve tvářích. A teď jsem šel po téhle Carol Annisové s vlasy jako kvetoucí kukuřice. "Nemám smysl pro humor," prohlásila a otočila se zpět k Fritzovi a jeho míchání. Ztuhl jsem. "To je jiný druh humoru a ta moje chuť není k smíchu. Naopak bolí. Možná bych ho mohl uhodnout. Je to Hébé jedna-nula-nula-nula-nula?" Žádná odpověď. "Očividně ne. Platón dvě-tři-čtyři-pět-šest?" Aniž otočila hlavu, pronesla: "Je to v seznamu jako Gorham osm-tři-dvě-jedna-sedm." Trhla hlavou směrem ke mně. "Prosím?" A trhla jí zase zpátky. Znělo to spíše, jako že prosí, abych šel pryč, než že prosí, abych jí co nejdříve zavolal, ale stejně jsem si to jenom pro formu zapsal a pohnul se dál. Zbytek byl stále ještě shromážděn v alkovně a já se tam přesunul. Sytý purpur jejich říz hezky kontrastoval s pohlednými mladými obličejíky, které umocňovalo devět Účesů různých barev a tvarů. Jak jsem se přiblížil, brebentění ustalo a tváře se otočily směrem ke mně. "Nenechte se rušit," řekl jsem jim. "Nejsem tu pracovně. Jsem spíš jeden z hostů. Pozvali mě, protože jsem kuchařův přítel, a mám takový osobní problém. Raději bych to probral s každou z vás mezi čtyřma očima, ale protože na to není čas -" "Já vím, kdo jste," ozvala se jedna. "Jste detektiv a pracujete pro Nera Wolfa. Jmenujete se Archie Goodwin." Byla to zrzka s bělostnou pletí. "To nepopírám," řekl jsem jí, "ale nejsem tady pracovně. Neptám se, jestli jsme se už někdy setkali, protože kdybychom se setkali, nezapomněl bych n-" "Nesetkali jsme se. Viděla jsem vás i vaši fotografii. Vy se ale máte rád, co?" "To se ví. Tak jako většina lidí. Budeme hlasovat. Která z vás se má ráda? Zvedněte ruce." Z purpurových záhybů vystřelila jedna obnažená ruka, nato další dvě a pak zbytek včetně zrzky. "Prima," kývl jsem hlavou. "To máme vyřešené. Jednohlasně. Ta moje osobní potíž spočívá v tom, že jsem se rozhodl prohlédnout si vás a tu naprosto neodolatelně nejkrásnější a nejúžasnější ze všech požádat o její telefonní číslo a teď se nemůžu hnout z místa. Všechny jste takové. Co se týče krásy a úžasnosti všechny předčíte ty nejdivočejší sny kteréhokoli básníka a já nejsem básník. Takže jsem se očividně dostal do pěkné kaše. Jak bych vůbec mohl vybrat jednu z vás, kteroukoli, když -" "Blbost." To byla zrzka. "Mě, samozřejmě. Peggy Choatová. Argyle dvě-tři-tři-čtyři-osm. Nevolejte před obědem." "To není fér," namítl chraplavý hlas. Vycházel z hrdla jedné, která vypadala poněkud stará na Hébé a trochu moc plnoštíhlá. Pokračoval: "Mám vám říkat Archie?" "Samozřejmě. Tak se jmenuju." "Dobře, Archie, nechte si přešetřit zrak." Zvedla paži, která se přitom obnažila, a dotkla se ramene dívky vedle sebe. "Přiznáváme, že jsme všechny hezké, ale nejsme stejná sorta jako Helen Laconová. Podívejte se na ni!" To jsem udělal a musím říci, že na tom něco bylo. Helen Laconová s hlubokýma temnýma očima, tmavou sametovou pletí a vlnitými hedvábnými vlasy ještě tmavšími než oči i pleť představovala nepochybně jedinečný a zvláštní typ. Ústa měla vykrojena tak, aby ukazovala bělostně zářící zuby, ale nesmála se. Nereagovala vůbec, což bylo na herečku pozoruhodné. "Je možné," připustil jsem, "že mě tak oslepila záře celku, že jsem slepý k jasu jednotlivých hvězd. Snad je ze mě nakonec opravdu básník, aspoň tak zním. Můj dojem, že musím mít telefonní čísla vás všech, neznamená samozřejmě žádnou pochybnost o Helen Laconové. Připouštím, že to můj problém vůbec neřeší, protože zítra budu muset čelit otázce, které z vás zavolat jako první. Jestli budu mít stejný pocit jako teď, budu muset vytočit všechna čísla zároveň, a to není možné. Ze všech sil doufám, že neuvíznu na mrtvém bodě. Co když se nedokážu nikdy rozhodnout, které mám zavolat napřed? Co když se z toho zblázním? Anebo, co když se budu postupně potápět-" Otočil jsem se, abych se podíval, kdo mě to tahá za rukáv. Byl to Benjamin Schriver, hostitel, na brunátném kulatém obličeji úsměv od ucha k uchu. Pravil: "Velice nerad vás přerušuji, ale snad budete moci svoji řeč dokončit později. Jsme připraveni zasednout ke stolu. Připojíte se k nám?"

II.

Jídelna, umístěná na stejném podlaží jako kuchyně, necelý metr pod úrovní ulice, by byla na můj vkus příliš ponurá, kdyby velkou část tmavého obložení nezdobily obrázky husí, bažantů, ryb, ovoce, zeleniny a různých dalších poživatin. K lepšímu dojmu přispělo i to, že ubrus byl bílý jako sníh, sklenky na víno, sedm pro každého hosta, se v měkkém světle padajícím shora leskly a vycíděné stříbro zářilo. Uprostřed stála mělká pozlacená - a nebo možná zlatá -mísa, dlouhá asi šedesát centimetrů, naplněná trsy Phalaenopsis Aphrodite, které věnoval Wolfe. Toho odpoledne je osobně nařezal z několika svých nejvzácnějších rostlin. Jak tam tak seděl, mračil se na ně. Ten zachmuřený výraz však nepatřil orchidejím, ale židli. Ačkoli představovala poslední výstřelek módy a dokonale by vyhovovala vám nebo mně, jeho sedmině tuny činila značné potíže. Jeho pozadí z ní přetékalo po obou stranách. Chmury se rozplynuly, když mu Schriver z druhého konce stolu pogratuloval ke květinám a Hewitt naproti němu prohlásil, že nikdy neviděl Phalaenopsis lépe vypěstované. Ostatní se sborově přidali, všichni až na aristologa, který seděl mezi Wolfem a mnou. Byla to známá wallstreetská postava a zároveň proslavený divadelní mecenáš Vincent Pyle. Dostál své pověsti svérázného člověka tím, že měl na sobě smokink a kravatu, která s ním ladila. Vypadala jako černá až do okamžiku, kdy na ni pod určitým úhlem dopadlo světlo, a vy jste viděli, že ve skutečnosti má zelenou barvu. Se vzpřímenou hlavou a staženými ústy si orchideje podezíravě prohlédl a pronesl: "Já o puntíkované a pruhované kytky nestojím. Vypadají nepořádně." Řekl jsem si, ale nechal si to pro sebe, no dobrá, jdi k čertu. Kdybych byl věděl, že to za necelé tři hodiny skutečně udělá, možná že by mě to bylo ani nenapadlo. Rozčílil několik přítomných, ne Wolfa, mě, ani Schrivera či

Hewitta, ale tři další, kteří se domnívali, že puntíkované a pruhované květiny jsou nádherné: Adriana Darta, herce, který každý týden odmítal nabídku z Hollywoodu přibližně na milion dolarů, Emila Kreise, předsedu správní rady společnosti Codex Press, knižních vydavatelů, a Harveyho M. Leacrafta, právního zástupce v oblasti obchodního práva. Po pravdě řečeno, Hébé byly všechno jen ne šenkýřky. Víno, počínaje montrachetem k prvnímu chodu, naléval Felix, dívky pouze roznášely jídlo. Pro každou položku byl určen jiný postup. První chod, připravený na jednotlivé talíře již v kuchyni - každá dívka přinesla jeden talíř pro svého aristologa - představovaly malé lívanečky. Byly posypané nasekanou pažitkou, završené hromádkou kaviáru a ozdobené kysanou smetanou. Fritzova hlavní úloha spočívala v tom, že připravil lívanečky - začal na nich pracovat v jedenáct dopoledne - a také kysanou smetanu, s níž bylo potřeba začít už v neděli večer. Fritzova smetana má velice zvláštní chuť, ale Vincent Pyle si nemohl odpustit kousavou poznámku. Poté, co spořádal všechny lívance, poznamenal dostatečně nahlas, aby to bylo slyšet kolem celého stolu: "To je zřejmě nový recept, dávat do toho písek. Bylo by to vhodné leda tak pro kuřata, aby pořádně vytrávila. Muž po mé levici, Emil Kreis, ten vydavatel, mi pošeptal do ucha: "Nevšímejte si ho. Tuhle sezónu financoval tři propadáky." Děvčata, kterým se toho odpoledne dostalo poučení od Fritze a Felixe, zvládla servírování zelené želví polévky bez jediného šplouchnutí. Když do jídelny přinesla hluboké talíře, Felix donesl mísu a každá dívka z ní nalila polévku do talíře, u něhož ji Felix přidržel. Zeptal jsem se Pyla s chutí: "Zase písek?", ale on odpověděl: "Ne, bylo to vynikající", a vyjedl talíř do posledního sousta. Ulevilo se mi, když jsem spatřil, že dívky nebudou servírovat rybu - platýse vařeného na mírném ohni v suchém bílém víně s houbovou omáčkou s mušlemi, což byla jedna z Fritzových specialit. Felix ryby naservíroval na servírovacím stolku a děvčata je pouze roznesla. S prvním soustem se ozvalo pochvalné mručení a Adrian Dart, ten herec, naproti Wolfovi hlasitě zvolal: "Skvostné!" Vydávali různé zvuky značící vrcholné uspokojení a Leacraft, ten právník, se právě ptal Wolfa, jestli by mu Fritz nedal recept, když Pyle po mé pravici udělal obličej a upustil vidličku, která cinkla o talíř. Říkal jsem si, že už to přehání, a ještě stále jsem byl toho názoru, když mu klesla hlava a uslyšel jsem ho skřípat zuby. Ale pak svěsil ramena a plácl se rukou do úst a to už opravdu přestávalo všechno. Dva nebo tři z nich něco pronesli a on odstrčil židli, vstal, řekl: "Musíte mě omluvit, promiňte," a zamířil ke dveřím do haly. Schriver se zvedl a následoval ho. Ostatní si vyměnili několik poznámek a nechápavých pohledů. Hewitt pravil: "Je to zatracená škoda, ale já to dojím," a uchopil vidličku. Někdo se zeptal, jestli má Pyle slabé srdce, a někdo jiný odpověděl, že ne. Všichni pokračovali v pořádání platýse a konverzaci, ale atmosféra už nebyla tatáž. Když na Felixův pokyn začaly dívky odnášet talíře, Lewis Hewitt se zvedl a odešel. Za několik minut se vrátil, posadil se a hlasitě promluvil. "Vincent má značné bolesti a je u něho doktor. Nemůžeme mu nijak pomoci a Ben si přeje, abychom pokračovali. Připojí se k nám, až - až bude moci." "Co mu je?" zeptal se někdo. Hewitt odpověděl, že doktor neví. Vešel Zoltán s ohromným podnosem, na němž trůnil veliký poklop, a Hébé se shromáždily u servírovacího stolku. Felix zvedl poklop a začal servírovat pečeného bažanta, nadívaného proužky vepřového, jež bylo dvacet hodin předtím naloženo v tokajském, a pak - ale ne. K čemu by to bylo? Výroční večeře Desítky aristologů se obrátila ve fiasko. Jelikož již po léta jím denně tři jídla připravená Fritzem Brennerem, rád bych podpořil své ocenění tím, že bych zvěčnil černé na bílém představu toho, co, pokud jde o jídlo, dokáže, ale to by nebylo k ničemu. Jistě, bažant byl dost dobrý i pro bohy, kdyby tady nějací byli, a zrovna tak sele i salát s nálevem, který Fritz nazývá Ďábelský déšť, a kaštanové krokety a nakonec sýr - jediný svého druhu, jejž v New Jersey vyrábí člověk jménem Bill Thompson pod Fritzovým přímým dohledem. Všechno se to víceméně snědlo. Jenže Hewitt opustil místnost ještě třikrát a naposledy byl pryč dobrých deset minut a Schriver se ke společnosti nepřidal vůbec. A když se podával salát, Emil Kreis odešel a už se nevrátil. A když ve chvíli, co se nalévala káva a brandy a po místnosti kolovaly doutníky a cigarety, opustil Hewitt své místo popáté, Nero Wolfe se zvedl a následoval jej. Zapálil jsem si doutník, jen abych něco dělal, a snažil jsem se chovat společensky a poslouchat příběh, který vypravoval Adrian Dart. Ale v okamžiku, kdy jsem dopil kávu, jsem začal pociťovat určitou nervozitu. Podle stínu, který se v průběhu uplynulé hodiny prohluboval na Wolfově tváři, jsem věděl, že to v něm vře. Když se dostane do takové nálady, zvláště mimo domov, nedá se o něm s určitostí nic říci. Mohlo ho dokonce napadnout namířit svoji nelibost vůči Vincentu Pylovi za to, že zničil Fritzovo jídlo. A tak jsem odložil to, co zbylo z doutníku, do popelníku, zvedl se a zamířil ke dveřím. Už jsem byl v polovině cesty k nim, když tu vešel, stále s tím zachmuřeným výrazem ve tváři. "Pojďte se mnou," vyštěkl a pokračoval v cestě. Cesta z jídelny do kuchyně vedla přes spíž šest metrů dlouhou s pultíky, policemi a skříňkami po obou stranách. Wolfe tudy promašíroval se mnou v patách. V kuchyni sedělo dvanáct slečen porůznu po židlích a stoličkách u stolů a přípravných pultů a jedly. Jakási žena se činila u dřezu s nádobím. Zoltán měl co dělat u ledničky. Fritz, který naléval sklenici vína, pravděpodobně pro sebe, se při Wolfově příchodu otočil a postavil láhev dolů. Wolfe šel k němu, zastavil se a pravil. "Fritzi. Hluboce se omlouvám. Dovolil jsem panu Hewittovi, aby vás přemluvil. Měl jsem mít víc rozumu. Prosím za prominutí." Fritz zašermoval prázdnou rukou, v druhé pevně držel sklenici vína. "Ale tady není co promíjet, jen čeho litovat. Tomu člověku se udělalo špatně, to je škoda, ale ne z mého jídla. To vás ujišťuji." "Není třeba. Neudělalo se mu špatně z vašeho jídla ve chvíli, kdy jste je předal obsluze, ale ve chvíli, kdy mu bylo předloženo. Opakuji, že je to moje vina, ale teď to nebudu rozvádět, to může počkat. Ale je tu jedna věc, která odkladu nesnese." Wolfe se obrátil. "Archie. Jsou tady ty ženy všechny?" Musel jsem se otočit o sto osmdesát stupňů, abych je všechny spočítal. "Ano, pane. Všechny jsou tady. Jejich dvanáct." "Shromážděte je všechny na jednom místě. Mohou stát" - ukázal na alkovnu - "tamhle. A přiveďte Felixe." Těžko jsem tomu mohl uvěřit. Právě večeřely. Aby Wolfe nenechal nějakého muže, či dokonce ženu, dojíst, to jsem ještě neslyšel. Dokonce ani mě ne. Pouze v případě nejvyšší naléhavosti mě požádal, abych přerušil jídlo, ještě než jsem s ním byl hotov. To, že to v něm vře, bylo slabé slovo. Aniž jsem se dokonce namáhal pozvednout obočí, zvolal jsem: "Omlouvám se, dámy, ale jestliže pan Wolfe říká, že je to naléhavé, to vysvětluje vše. Přešly byste laskavě do alkovny? Všechny?" Pak jsem prošel spíží, rozrazil lítačky, zachytil Felixův pohled a zakýval na něho prstem a on přišel. Ve chvíli, kdy jsme dorazili do kuchyně, opustily už dívky své židle a stoličky a shromáždily se v alkovně, ale bez zjevného nadšení. Ozývalo se nesouhlasné mručení, a jak jsme s Felixem

přicházeli, slízl jsem také několik nelichotivých pohledů. Wolfe přivedl Zoltána a postavil se před ně. S pevně staženými rty si je prohlížel. "Chci vám připomenout," pravil, "že první chod, který jste nesly na stůl, byly lívance s kaviárem a smetanou. Porce, kterou dostal a snědl pan Pyle, obsahovala arzén. Pan Pyle je nahoře v posteli a jsou u něho tři lékaři. Pravděpodobně do hodiny zemře. Mluvím -" Přestal na ně upřeně hledět. Reagovaly nebo hrály, na tom nezáleží. Ozývaly se vzdechy a výkřiky, jedna z nich se chytila za hrdlo a jiná si přikryla dlaněmi uši a přitom se jí obnažily paže. Když Wolfe svým pohledem obnovil pořádek, pokračoval: "Buďte, prosím, zticha a poslouchejte. Mluvím o závěrech, ke kterým jsem došel já sám. Moje domněnka, že pan Pyle pozřel arzén, je založena na příznacích: pálení v hrdle, mdloby, prudké pálení v žaludku, sucho v ústech, chladná pokožka, zvracení. Dohad, že arzén byl podán při prvním chodu, je založen - za prvé - na době potřebné k tomu, než začne arzén působit, - za druhé - na skutečnosti, že je velice nepravděpodobné, že by mohl být dán do polévky nebo ryby, - a za třetí - že si pan Pyle stěžoval, jako by ve smetaně či kaviáru byl písek. Připouštím možnost, že jeden nebo oba mé závěry mohou být prokázány jako falešné, ale považuji to za nepravděpodobné a budu se jich držet." Otočil hlavou. "Fritzi, řekněte mi všechno o tom kaviáru, počínaje momentem, kdy byl servírován na jednotlivé talíře. Kdo to měl na starosti?" Kdysi jsem Fritzovi řekl, že si nedovedu představit žádné okolnosti, za nichž by vypadal skutečně nešťastně, ale teď jsem musel svůj názor poopravit. Kousal se do rtu, nejprve do spodního, pak do horního. Začal: "Musím vás ujistit -" "Nepotřebuji od vás žádné ujištění, Fritzi. Kdo ho dával na talíře?" "Zoltán a já." Ukázal. "Tamhle na tom stole." "A nechali jste je tam? Tam si je ty ženy braly?" "Ano, pane." "Každá si vzala jeden talíř?" "Ano, pane. Myslím tím, že to jim bylo řečeno. Já jsem byl u sporáku." Promluvil Zoltán. "Pozoroval jsem je, pane Wolfe. Každá si vzala jeden talíř. A věřte mi, nikdo nedal žádný arzén -" "Prosím vás, Zoltáne. Přidám další domněnku: že nikdo nedal arzén do jedné z porcí a pak nenechal na osudu, který host ji dostane. Travič samozřejmě usiloval o konkrétní osobu - buď o pana Pyla, nebo, což je druhá možnost, o někoho jiného a pan Pyle ji dostal nešťastnou náhodou. V každém případě byla porce, kterou Pyle snědl, otrávená, a jestli ji snědl podle plánu nebo nešťastnou náhodou, je pro tuto chvíli nepodstatné." Zadíval se na dívky. "Která z vás zanesla ten talíř panu Pyloví?" Žádná, odpověď. Ticho, ani vlas se nepohnul. Wolfe zavrčel. "Fuj. Jestli jste předtím nevěděly, jak se jmenuje, tak teď to víte. Je to ten muž, který odešel, když se podávala ryba, a teď umírá. Kdo ho obsluhoval?" Žádná odpověď. Musím jim nechat, že žádný pár očí se nepřesunul z Wolfa na Peggy Choatovou, tu zrzku. Ale můj ano. "Krucinál," řekl jsem. "Promluvte, slečno Choatová." "Já ne," vykřikla. "To je směšné. Samozřejmě, že jste to byla vy. Dvacet lidí to může odpřisáhnout. Díval jsem se přímo na vás, když jste mu nalévala polévku. A když jste přinesla rybu -" "Ale nedávala jsem mu to první. Už to měl. Já to nebyla." Wolfe mě vystřídal. "Vy se jmenujete Choatová?" "Ano." Bradu měla pevně zdviženou. "Peggy Choatová." "Popíráte, že jste donesla ten talíř s kaviárem, což byl první chod, panu Pylovi?" "Samozřejmě." "Ale měla jste mu jej donést? Byl vám přidělen?" "Ano. Vzala jsem si tamhle u toho stolu talíř a šla s ním do jídelny. Šla jsem k němu a pak jsem uviděla, že už jeden má, a tak jsem si řekla, že jsem se spletla. My jsme ty hosty neviděly. Tenhle pán" - ukázala na Felixe - "nám ukázal, na které židli bude náš host sedět, a můj byl na druhé židli zprava na téhle straně, co jsem vešla. Ale ten už byl obsloužený a já si řekla, že to buď spletl někdo jiný, nebo jsem zmatená já. Prostě, všimla jsem si, že ten člověk vedle něho, po jeho pravé straně, ještě žádný předkrm nemá, a tak jsem mu ho dala. To jste byl vy. Dala jsem ho vám." "Vskutku." Wolfe se na ni mračil. "Komu jsem byl přidělen já?" To nebyla hra. On to skutečně nevěděl. Ani jednou se na ni nepodíval. Popudilo ho, že obsluhují ženy, a mimochodem, strašně nerad otáčí hlavu. Samozřejmě jsem mu to mohl říci, ale Helen Laconová se ozvala: "Já." "Vaše jméno, prosím?" "Helen Laconová." Měla sytý kontraalt, který se dobře hodil k hlubokým temným očím a tmavé sametové pleti a hedvábným vlnitým vlasům. "Přinesla jste mi první chod?" "Ne. Když jsem vešla, viděla jsem, že vás obsluhuje Peggy, a ten muž nalevo vzadu ještě žádný neměl, tak jsem ho dala jemu." "Víte, jak se jmenuje?" "Já to vím," řekla Nora Jaretová. "Z vizitky. Měla jsem ho já." Upřela své velké hnědé oči přímo na Wolfa. "Jmenuje se Kreis. Už měl předkrm, když jsem sem přišla. Chtěla jsem ho odnést zpátky do kuchyně, ale pak jsem si řekla, že někdo má možná trému, ale já ne, a dala jsem ho tomu muži na konci." "Na kterém konci?" "Na levém. Panu Schriverovi. Dneska odpoledne s námi mluvil." Potvrdila jí to Carol Annisová, ta s vlasy jako kvetoucí kukuřice, co neměla žádný smysl pro humor. "To je pravda," řekla. "Viděla jsem ji. Chtěla jsem ji zastavit, ale už položila talíř na stůl, a tak jsem s tím svým obešla stůl a všimla jsem si, že Adrian Dart žádný nemá. Nevadilo mi to, protože to byl on." "Vám byl přidělen pan Schriver?" "Ano. Donesla jsem mu ty ostatní chody. Do té doby, než odešel." Začínala z toho být škatulata, škatulata, hejhejte se, ale jednou to muselo skončit. Wolfovi stačilo dojít k té, která nemohla prokázat, komu předkrm zanesla, a to ji usvědčí. Poněkud jsem doufal, že to nebude ta další, jelikož tato dívka s chraplavým hlasem měla na starosti Adriana Darta, ale oslovila mě Archie a složila Helen Laconové milou poklonu. Prohlásí, že Darta obsloužila ona sama? Ne. Odpověděla, aniž byla tázána. "Jmenuju se Lucy Morganová," řekla, "a měla jsem se starat o Adriana Darta. Carol se k němu dostala dřív než já. Zbývalo už jediné místo, kde ještě nic nebylo, po Dartově levici, ten poslední vedle něho. Tomu jsem to dala. Nevím, jak se jmenuje." Doplnil jsem ji. "Hewitt. Pan Lewis Hewitt." Spíše než škatulata, škatulata, hejbejte se se to dalo nazvat to já ne, to Pepíček. Zadíval jsem se na Fern Faberovou, vysokou odbarvenou blondýnu s širokými línými ústy, kterou jsem jako první požádal o telefonní číslo do své sbírky. "Teď jste na řadě vy, slečno Faberová," řekl jsem jí. "Vám patřil pan Hewitt, že?" "To samozřejmě ano." Promluvila tak vysokým hlasem, že hrozilo, za každou chvíli zapiští. "Ale vy jste mu kaviár nedonesla?" "Samozřejmě, že ne." "Komu jste ho potom zanesla?" "Nikomu." Podíval jsem se na Wolfa. Provrtával ji pohledem. "Co jste s ním udělala, slečno Faberová." "Nic jsem s ním neudělala. Žádný tam nebyl." "Nesmysl. Je vás dvanáct a u stolu jich bylo také dvanáct a každý dostal jednu porci. Jak můžete říci, že tam žádný nebyl?" "Protože tam nebyl. Byla jsem na toaletě upravit si vlasy, a když jsem se vrátila, ona si brala poslední porci ze stolu, a když jsem se zeptala, kde je moje, on řekl, že neví. Tak jsem šla do jídelny a všichni už nějakou měli." "Kdo si bral poslední porci ze stolu?" Ukázala na Lucy Morganovou. "Ona." "Koho jste se zeptala, kde je vaše?" Ukázala na Zoltána. "Jeho." Wolfe se otočil. "Zoltáne?" "Ano, pane. Myslím tím, ano, pane, zeptala se, kde je její porce. Otočil jsem se, když odnesly poslední.

Nechci tím říci, že vím, kde byla, jen to, že se mě na to zeptala. Zeptal jsem se Fritze, jestli mám jít dovnitř a podívat se, jestli jim jedna chybí, a on řekl, že ne, že je tam Felix a dohlédne na to." Wolfe se vrátil k Fern Faberové. "Kde je ta místnost, kde jste si upravovala vlasy?" Ukázala směrem ke spíži. "Tam uvnitř." "Dveře jsou za rohem," upřesnil Felix. "Jak dlouho jste tam byla?" "Bože můj, já nevím, myslíte si, že jsem to měřila? Když s námi mluvil Archie Goodwin a přišel pan Schriver a řekl, že se chystají začít, šla jsem za chvíli potom." Wolfe na mě kývl hlavou. "Tak tam jste byl. Mohl jsem to vědět, že jsou tady mladé ženy. Dejme tomu, že si šla slečna Faberová upravit vlasy chvíli poté, co jste odešel - řekněme za tři minuty -, jak dlouho tam byla, jestliže se vrátila do kuchyně, zrovna když se poslední talíř nesl do jídelny?" Zamyslel jsem se nad tím. "Patnáct až dvacet minut." Zahřímal na ni: "Co se vám stalo s vlasy?" "Neřekla jsem, že se mi s nimi něco stalo." Začínala být pěkně navztekaná. "Podívete se, vážený, chcete znát všechny podrobnosti?" "Ne." Wolfe je chvíli pozoroval, ne zrovna přátelsky, pak se nadechl dostatečně na to, aby naplnil svůj prostředek - řekněme, že do sebe pojal asi dva obrovské měchy -, opět vydechl a otočil se k nim zády. Spatřil sklenici vína, kterou Fritz nechal na stole, uchopil ji, přičichl k ní a zůstal stát s pohledem upřeným na dno. Dívky začaly hlučet. Zaslechl je, odložil sklenici a vrátil se. "Jste v pěkné bryndě," pravil. "A já také. Slyšely jste, jak jsem se omlouval panu Brennerovi a převzal na sebe odpovědnost za to, že se uvolil připravit to jídlo. Pak jsem si nahoře v patře uvědomil, že pan Pyle zemře, a došel jsem k závěrům, s nimiž jsem vás seznámil. Cítil jsem se zavázán odhalit viníka. Když jsem sešel dolů, domníval jsem se, že to bude snadná práce - zjistit, kdo předložil panu Pylovi otrávené jídlo, ale mýlil jsem se. Nyní je zřejmé, že mám co dělat s někým, kdo je nejenom pohotový a vynalézavý, ale také bystrý a smělý. Zatímco jsem kolem ní stahoval síť, jak jsem si myslel, a neúprosně se blížil k bodu, kdy by musela buď protiřečit jedné z vás, nebo popřít, že vůbec první chod servírovala, ona se mi zatím v duchu pošklebovala, a to zcela odůvodněně, neboť jí její tah vyšel. Proklouzla mi mezi prsty a -" "Ale neproklouzla!" To vykřikla jedna z těch, jejichž jméno jsem neznal. "Řekla, že nikoho neobsloužila." Wolfe zakroutil hlavou. "Ne. Slečna Faberová ne. Naopak je tou jedinou, kterou můžeme vyloučit. Říká, že byla během celé té doby, kdy se braly talíře ze stolu, nepřítomná. Kdyby tady ve skutečnosti byla a vzala si jeden talíř a zanesla jej panu Pylovi, neodvážila by se to tvrdit. Některá z vás by ji samozřejmě viděla." Znovu zakroutil hlavou. "Ta ne. Ale mohla to být kterákoli jiná z vás. Vy - mluvím teď k té, která stále ještě nebyla identifikována - musíte mít zatracenou důvěru ve svého anděla strážného, i když vezmeme v úvahu vaši obratnost. Podstoupila jste velké riziko. Vzala jste si ze stolu tah? - pravděpodobně ne první, ale jeden z prvních - a po cestě do jídelny jste do smetany nasypala arzén. To nebylo těžké, mohla jste to dokonce zvládnout i bez zastavení, pokud jste měla arzén připravený v papírové roličce. Roličky jste se mohla zbavit později, pravděpodobně v té místnosti, kterou slečna Faberová nazývá toaletou. Odnesla jste talíř panu Pylovi, okamžitě se sem vrátila, vzala si další, odnesla jej do jídelny a předložila jej někomu, kdo ještě nebyl obsloužen. Já nehádám, muselo se to takhle stát. Byla to pozoruhodně vynalézavá lest, ale pravdpodobně nemůžete být nenapadnutelná." Obrátil se k Zoltánovi. "Říkáte, že jste sledoval, jak se talíře postupně braly, a každá si vzala jen jeden. Vrátila se některá z nich a vzala si další?" Zoltán vypadal stejně nešťastně jako Fritz. "Přemýšlím o tom, pane Wolfe. Můžu to zkusit, ale bojím se, že to nepomůže. Nedíval jsem se jim do obličeje a všechny jsou oblečené stejně. Řekl bych, že jsem se moc pozorně nedíval." "Fritzi?" "Ne, pane. Já byl u sporáku." "Tak zkuste tohle, Zoltáne. Které z nich si vzaly talíře jako první? První tři nebo čtyři?" Zoltán pomalu zavrtěl hlavou. "Bojím se, že to není k ničemu, pane Wolfe. Mohl bych zkusit o tom přemýšlet, ale nemohl bych si tím být jistý." Zajel pohledem přímo doleva a pak zpátky na dívky. "Musím vám říci, že jsem se jim nedíval do obličeje." Rozpřáhl ruce, dlaněmi vzhůru. "Uvažte, pane Wolfe, nemyslel jsem najed. Jen jsem dohlížel, aby se talíře v pořádku odnesly. Myslel jsem snad na to, která z nich má arzén? Ne." "Já jsem si vzala první talíř," vyhrkla jedna dívka - další z těch, jejichž jméno jsem neznal. "Odnesla jsem ho tam a dala to tomu člověku, který seděl na mé židli, tomu v levém rohu na druhé straně stolu, a zůstala jsem tam. Vůbec jsem z jídelny neodešla." "Jak se jmenujete, prosím?" "Marjorie Quinnová." "Děkuji vám. A teď druhý talíř. Kdo si ho vzal?" Očividně nikdo. Wolfe je nechal deset vteřin, přejížděl po nich očima, aby si je dobře prohlédl, rty pevně semknuté. "Radím vám," pravil, "abyste si osvěžily paměť pro případ, že by bylo nutné stanovit pořadí, v jakém jste si talíře braly tím, že to z vás budeme tahat po kouskách. Doufám, že k tomu nedojde." Otočil hlavu. "Felixi, vás jsem vynechal záměrně, abych vám poskytl čas k přemýšlení. Vy jste byl v jídelně. Očekával jsem, že poté, co se dozvím, kdo donesl první chod panu Pylovi, vy to potvrdíte. Ale nyní, když není co potvrdit, musím se vás na to přímo zeptat. Musím vás požádat, abyste tu ženu označil." Svým způsobem byl Wolfe Felixovým nadřízeným. Když zemřel Wolfův nejstarší a nejdražší přítel Marko Vukčič, který vlastnil Rustermanovu restauraci, zanechal závěť ve prospěch svých zaměstnanců a Wolfa ustanovil svěřenským správcem majetku. Felix působil jako hlavní šéf podniku. Vzhledem ke své pozici, jakou zaujímal v nejlepší restauraci v New Yorku, se Felix přirozeně choval zároveň zdvořile i pánovitě, ale teď nebyl ani jedno, ani druhé. Jestli se cítil tak, jak vypadal, bylo mu mizerně. "To nejde," řekl. "Fuj! Vy, tak trénovaný vidět vše kolem sebe?" "Je to tak, pane Wolfe. Věděl jsem, že se mě na to zeptáte, ale já nemůžu. Ale můžu to vysvětlit. Ta mladá žena, co zrovna mluvila, Marjorie Quinnová, vešla jako první s talířem, jak řekla. Neřekla ale, že jak talíř podávala, vyklouzl jeden lívanec na stůl. Když jsem k ní vyrazil, zrovna se chystala sebrat ho rukou. Odstrčil jsem ji a dal ho zpátky na talíř vidličkou a pokáral ji pohledem. V každém případě jsem nebyl ve své kůži. To, že jsme tady měli jako číšníky ženy, bylo už samo o sobě dost špatné, a navíc, neměly dokonce ani žádnou zkušenost. Když jsem se vzpamatoval, spatřil jsem tu zrzavou, Choatovou, jak stojí nad panem Pylem, který jí byl přidělen, s talířem v ruce a všiml jsem si, že už byl obsloužen. Jak jsem se pohnul kupředu, ustoupila vpravo a dala ten talíř vám. Celý postup byl úplně přeoraný a já byl bezmocný. Ta tmavá, Laconová, která měla na starosti vás, obsloužila pana Kreise a ta -" "Prosím vás." Vyštěkl Wolfe. "Slyšel jsem je a vy také. Vždycky jsem vás považoval za hodného důvěry, ale je možné, že muž tak vysokého postavení jako vy, šéf Rustermanovy restaurace, by se raději vyhnul spojitosti s travičstvím, než by se v případě angažoval. Snažíte se tomu vyhnout, Felixi?" "Dobrý bože, pane Wolfe, já se přece angažuji." "Velmi dobře. Viděl jsem tu ženu, jak upustila lívanec a natáhla po něm ruku a viděl jsem vás, jak jste jej dal opět na talíř. Ano, jste angažovaný, ale ne tak jako já." Obrátil se ke mně. "Archie.

Obyčejně jste moje první ruka a první pomoc. Teď jste moje poslední. Seděl jste vedle pana Pyla. Viděl jste, kdo před něj postavil ten talíř?" Samozřejmě, že jsem věděl, že se to blíží, ale ani jsem svou paměť nemučil, protože to nemělo cenu. Řekl jsem pouze, ale jistě: "Ne." Zazíral na mě a já dodal: "To je všechno. Pouze ne. Ale podobně jako Felix to mohu vysvětlit. Za prvé bych se musel otočit, abych jí viděl do obličeje, a to je u stolu neslušné. Za druhé, pozoroval jsem, jak Felix zachraňuje lívanec. Za třetí, zrovna se rozvinul spor ohledně puntíkovaných a pruhovaných kytek a já ho poslouchal zrovna tak jako vy. Neviděl jsem ani její ruku." Wolfe stál a zhluboka dýchal. Zavřel oči a zase je otevřel a ještě trochu dýchal. "Neuvěřitelné," zamumlal. "Ta nestoudnice má neuvěřitelné štěstí." "Já jdu domů," prohlásila Fern Faberová. "Jsem unavená." "Já taky," řekla další a dala se do pohybu, ale Wolfe ji pohledem přikoval na místo. "To bych vám neradil," řekl. "Je pravda, že slečna Faberová je jakožto viník vyloučena a slečna Quinnová také, jelikož byla ve chvíli, kdy byl pan Pyle obsluhován, pod dohledem Felixe, ale dokonce i jim radím, aby zůstaly. Až pan Pyle zemře, lékaři určitě zavolají policii a pro všechny z vás by bylo velmi dobré, kdybyste byly na místě, až dorazí. Doufal jsem, že jim budu moci předvést odhaleného viníka. Čert to vem! Stále ještě tu ta možnost je. Archie, pojďte se mnou. Fritzi, Felixi, Zoltáne, zůstaňte s těmi ženami. Kdyby některá z nich trvala na tom, že odejde, nezdržujte je násilím, ale zapište si jména a dobu odchodu. Kdyby měly hlad, dejte jim něco k jídlu. Budu -" "Já jdu domů," řekla paličatě Fern Faberová. "Dobře, jděte. Ale ještě než se rozední, vytáhne vás z postele policista. Já budu v jídelně, Fritzi. Pojďte, Archie." Vyrazil a já ho spíží a lítačkami následoval do jídelny. Mrkl jsem na hodinky: jedenáct deset. Byl bych raději, kdyby byla prázdná, ale nebyla. Sedm z nich tam ještě sedělo. Jediní, kdo chyběli, byli Schriver a Hewitt, kteří se pravděpodobně nacházeli nahoře. V místnosti stál těžký kouř z doutníků. Všichni kromě Adriana Darta seděli u stolu s židlemi odstrčenými v různých úhlech a drželi v rukou sklenky s brandy a doutníky. Dart stál zády k obrazu divokých husí v letu a řečnil. Jak jsme vešli, zmlkl a všichni se otočili. Emil Kreis pravil: "Tak tady jste. Šel jsem do kuchyně, ale nechtěl jsem rušit. Schriver mně uložil, abych požádal Fritze Brennera za prominutí. Vždycky zveme šéfkuchaře, aby se k nám připojil s šampaňským, což je barbarský, ale veselý zvyk, ale za těchto okolností, samozřejmě..." Nedopověděl a pak se zeptal: "Mám mu to vysvětlit? Anebo byste byl tak laskav?" "Já to udělám." Wolfe přešel na konec stolu a sedl si. Byl už na nohou téměř dvě hodiny - což je dobré, když chodí dvakrát denně po skleníku, ale ne jinde. Rozhlédl se. "Pan Pyle je stále ještě naživu?" "Doufáme," řekl někdo. "Upřímně v to doufáme." "Měl bych být doma v posteli," posteskl si jiný. "Zítra mám perný den. Ale nevypadá to..." A potáhl z doutníku. Emil Kreis sáhl po láhvi s brandy. "Od té chvíle, co jsem sešel dolů, nic neřekli." Podíval se na hodinky. "Už je to skoro hodinu. Mám dojem, že bych měl jít nahoru. Je to tak zatraceně nepříjemné." Nalil si brandy. "Příšerné," souhlasil jiný. "Naprosto příšerné. Chápu, že jste se ptal, která z dívek mu přinesla kaviár. Kreis říká, že jste se ptal i jeho." Wolfe přikývl. "Ptal jsem se také pana Schrivera a pana Hewitta. A pana Goodwina a pana Brennera a těch dvou mužů, kteří přišli na mou žádost pomáhat. A těch žen samotných. Téměř po hodině, kterou jsem s nimi strávil, jsem se stále ještě nikam nedostal. Zjistil jsem, jakou lest pachatelka použila, ale ne její totožnost." "A neunáhlil jste se trochu?" zeptal se Leacraft, ten právník. "Třeba tu žádná pachatelka není. Akutní a vážnou žaludeční nevolnost může způsobit -" "Nesmysl. Jsem příliš dopálen, než abych se zdržoval se zdvořilůstkami, pane Leacrafte. Příznaky jsou typické pro arzén. Sám jste slyšel pana Pyla stěžovat si na písek, ale to není všechno. Řekl jsem, že jsem odhalil lest. Žádná z nich nechce přiznat, že mu přinesla první chod. Ta, která ho měla na starosti, zjistila, že už byl obsloužen a obsloužila místo toho mě. Samozřejmě, že tu je pachatelka. Dala arzén do smetany en passant, odnesla to panu Pylovi, vrátila se do kuchyně pro další porci a předložila ji někomu jinému. To se nedá popřít." "Ale potom," namítl právník, "jedna z nich neobsloužila nikoho. Jak je to možné?" "Já nejsem, pane Leacrafte, co se týče vyšetřování, žádný začátečník. Vyložím vám to později, pokud budete chtít, ale teď se chci hnout z místa. To, že žena, která přinesla panu Pylovi kaviár, mu v něm podala jed, není žádná domněnka, ale fakt. Pozoruhodným spojením prohnanosti a štěstí se jí do této chvíle podařilo uniknout odhalení a já se teď obracím na vás. Na všechny z vás. Žádám vás, abyste zavřeli oči a vybavili si tu scénu. Sedíme tady u stolu a bavíme se o orchidejích - puntíky a proužky. Ženě, která obsluhuje toto místo" - ukázal - "sklouzne lívanec z talíře a Felix jej dá zpátky. Nejlepší je, když zavřete oči. Přibližně hned poté vstupuje žena s talířem, jde k panu Pylovi a pokládá ho před něj. Naléhám na vás, která to byla?" Emil Kreis zakroutil hlavou. "Už jsem vám řekl nahoře, nevím. Neviděl jsem ji. Nebo, jestli jsem ji viděl, nezaznamenal jsem to." Adrian Dart, ten herec, stál s očima zavřenýma, zvednutou bradou a založenýma rukama - pěkná póza při soustředění. Ostatní, dokonce i Leacraft, měli také zavřené oči, ale samozřejmě se Dartovi nemohli rovnat. Po dlouhé chvíli se oči začínaly otevírat a pánové začali kroutit hlavami. "Je to pryč," pravil Dart svým sytým melodickým baritonem. "Musel jsem to vidět, protože jsem seděl naproti němu, ale je to pryč. Naprosto." "Já jsem to neviděl," řekl jiný. "Prostě jsem to neviděl." "Mám takový nejasný pocit," řekl další. "Ale je to zatraceně příliš nejasné. Ne." Odpověděli jednohlasně. Marná snaha. Wolfe položil dlaně na stůl. "Pak jsem v pěkné kaši," pravil chmurně. "Jsem vaším hostem, pánové, a nebudu na vás útočit, ale můžu za to, že se Fritz Brenner nechal vtáhnout do tohoto politováníhodného podniku, který skončil naprostým fiaskem. Jestli pan Pyle zemře, což se určitě stane -"
Otevřely se dveře a vstoupil Benjamin Schriver. Pak Lewis Hewitt a pak známá rozložitá postava seržanta Purleyho Stebbinse z manhattanského oddělení vražd. Schriver přešel ke stolu a pravil: "Vincent je mrtev. Před půl hodinou. Doktor Jameson zavolal policii. Myslí si, že je v podstatě jisté -" "Zadržte," zahřměl na jeho loket Purley., Já to zvládnu sám, jestli vám to nebude vadit." "Bože můj," zasténal Adrian Dart a nádherně se zachvěl.
To bylo naposledy, co jsem o té aféře slyšel z úst nějakého aristologa.

"To není pravda!" zařval inspektor Cramer. "Přestaňte překrucovat moje slova! Neobvinil jsem vás ze spoluviny! Akorát jsem řekl, že si něco necháváte pro sebe. Co vám to, do háje, žere vnitřnosti? Vždycky si něco necháváte pro sebe!" Byla středa odpoledne tři čtvrtě na dvě. Seděli jsme v kanceláři v přízemí starého domu z hnědého pískovce na Západní třicáté páté ulici - Wolfe ve svém nadměrném křesle. Denní režim byl narušen příšerným způsobem. Když jsme

se konečně dostali domů, v pět hodin ráno, řekl Wolfe Fritzovi, aby až do dalších instrukcí zapomněl na snídani, a poslal mě nahoru do skleníků se vzkazem pro Theodora, že ráno v devět nepřijde a že pravděpodobně nepřijde vůbec. Nepřišel vůbec. V půl dvanácté zazvonil domácím telefonem, aby mu Fritz přinesl nahoru podnos se čtyřmi vajíčky a deseti plátky slaniny místo dvou a pěti. Něco po jedné se ozval jeho osobní výtah a pak jeho kroky v hale, které mířily do kanceláře. Jestli si myslíte, že problémové dítě je tvrdý oříšek, zkuste zvládnout problémového slona. Je to s ním dost složité, i když je ve své kůži, a toho dne byl zvlášť k pomilování. Poté, co prošel poštu, pohlédl na stolní kalendář a podepsal tři šeky, na mě vyštěkl: "Krásná vyhlídka. Jednání s každou zvlášť by nebralo konce. Přivedl byste je sem všechny najednou v šest hodin?" Zatnul jsem zuby. Zeptal jsem se pouze: "Koho všechny?" "Víte to moc dobře. Ty ženy." Ještě jsem se pořád držel. "Řekl bych, že deset z nich bude stačit. Sám jste řekl, že dvě se mohou vyškrtnout." "Potřebuji je všechny. Ty dvě mohou pomoci stanovit pořadí, v kterém se braly talíře." Zařadil jsem zpátečku. Také jsem se moc nevyspal, dokonce méně než on, a nechtělo se mi pouštět se do nějaké hádky. "Mám návrh," řekl jsem. "Navrhuji, abyste odložil jakoukoli činnost do té doby, než vám znovu sepnou konektory. Možná by pomohlo počítat do pěti set. Víte zatraceně dobře, že všech dvanáct stráví celé odpoledne buď u státního zástupce, nebo budou odpovídat na úřední telefonáty u sebe doma - většina z nich pravděpodobně v kanceláři státního zástupce. A stráví tam pravděpodobně i celý večer. Chcete aspirin?" "Chci je" zavrčel. Mohl jsem ho nechat, aby se protrpěl do normálu vlastními silami, a jít si dát do svého pokoje šlofíka, ale koneckonců mě platí. A tak jsem vzal list papíru, který jsem naklepal na stroji, vstal a podal mu ho. Stálo na něm:
Peggy Choatová
Helen Laconová
Nora Jaretová
Carol Annisová
Lucy Morganová
Fern Faberová
Přidělena k
Pylovi
Wolfovi
Kreisovi
Schriverovi
Dartovi
Hewittovi
Obsloužila
Wolfa
Kreise
Schrivera
Darta
Hewitta
nikoho

"Fern Faberová je z toho venku," řekl jsem, "také je mi jasné, že to nemusí být jedna z těch pěti, i když si Lucy Morganová dokonce vzala poslední talíř. Je možné, že si ještě jedna nebo dvě vzaly talíře po Peggy Choatové a obsloužily muže, které měly. Ale vypadá to-" Zmlkl jsem, protože zmuchlal papír a hodil ho do odpadkového koše. "Slyšel jsem je," zavrčel. "Mé schopnosti včetně paměti fungují normálně. Jsem pouze natolik podrážděn, že to překročilo běžnou míru mé tolerance." U něho to byla nejhlubší omluva a známka toho, že zase začíná nad sebou nabývat kontroly. Ale o několik minut později, když zazvonil zvonek a já se podíval ven sklem u vstupních dveří, kterým je vidět ven, ale ne dovnitř, a řekl mu, že je to Cramer, a on pravil, abych ho vpustil, a Cramer vpochodoval dovnitř a usadil svou panímandu na červenou koženou klubovku a začal nezdvořilou poznámkou o zatajování skutečností spojených s vraždou, Wolfe se utrhl. A Cramer se ho zeptal, co mu to, do háje, žere vnitřnosti, což bylo pro mě nové rčení, ale na inspektora znělo poněkud vulgárně. Asi to pochytil od nějakého chuligána. Podrážděním Cramera natolik, že to překročilo běžnou míru jeho tolerance, udělalo Wolfovi dobře. Opřel se dozadu do křesla. "Každý něco skrývá," řekl nevzrušeně. "Nebo alespoň něco vynechá, už jenom proto, že vypovědět všechno je nemožné. V průběhu těch vleklých šesti hodin jsem odpověděl na všechny otázky a pan Goodwin také. Samozřejmě jsem si myslel, že jsme vám byli k užitku. Domníval jsem se, že jsme odklidili z cesty nepotřebné klestí." "Jo." Cramer vůbec nebyl vděčný. Pokaždé, když jednal s Wolfem, zrůžověl jeho velký růžový obličej ještě o něco víc než obvykle. Ale radostí to nebylo. "Byl jste svědkem vraždy a neohlásil jste to-" "Nebyla to vražda, dokud nezemřel." "Dobrá, hrdelního zločinu. Nejenže jste to nehlásil, ale -" "Že došlo ke spáchání hrdelního zločinu, byla moje domněnka. Ostatní přítomní se mnou nesouhlasili. Jen několik minut předtím, než do místnosti vešel pan Stebbins, napadl moje závěry pan Leacraft, člen advokátní komory a tím i zástupce práva." "Měl jste to oznámit. Máte licenci soukromého detektiva. Také jste zahájil vyšetřování, vyslýchal podezřelé -" "Jenom, abych si ověřil svoji domněnku. Byl bych pěkný pitomec, kdybych to hlásil, aniž bych -" "Zatraceně," vyštěkl Cramer, "necháte mě dořící větu? Aspoň jedinou?" Wolfova ramena se zvedla o osminu palce a zase poklesla. "Samozřejmě, pokud má nějakou důležitost. Já si vás nedobírám, pane Cramere. Ale už jsem na tato nespravedlivá obvinění odpověděl vám, panu Stebbinsovi a asistentu státního zástupce. Neodkládal jsem neoprávněně nahlášení zločinu a nepřisvojil jsem si právo vykonávat činnost, jež přísluší policii. Velmi dobře, dokončete větu." "Věděl jste, že Pyle umírá. Řekl jste to." "Také moje vlastní domněnka. Lékaři se jej stále ještě pokoušeli zachránit." Cramer se nadechl. Podíval se na mě, neshledal nic podnětného a vrátil se k Wolfovi. "Řeknu

vám, proč jsem tady. Ty tři muže, kuchaře, jeho pomocníka a toho muže v jídelně - Fritze Brennera, Felixe Courbeta a Zoltána Mahanyho - jste všechny dodal vy. Všechny dobře znáte. Chci o nich něco vědět, nebo alespoň o dvou z nich. Fritze můžu zrovna tak dobře vynechat. Za prvé, je těžké uvěřit, že Zoltán neví, kdo si vzal první dva nebo tři talíře a nebo jestli se některá z nich vrátila pro další. A také je těžké uvěřit tomu, že Felix neví, kdo obsloužil Pyla." "To, ovšem, je," souhlasil Wolfe. "Jsou to velice zkušení muži. Ale byli podrobeni výslechu." "To samozřejmě byli. Také nemohu uvěřit tomu, že Goodwin neviděl, kdo obsloužil Pyla. Vidí přece všechno." „Pan Goodwin je přítomen. Proberte to s ním." "To už jsem udělal. Teď se chci zeptat na váš názor na jednu teorii. Znám vaši a nezamítám ji, ale jsou tu i další možnosti. Za prvé jeden fakt. V kovové nádobě na zbytky v kuchyni - ne v košíku na odpadky -jsme našli roličku papíru, obyčejný bílý papír srolovaný do rourky, přelepený lepenkou, na jedné straně užší. V laboratoři našli uvnitř částečky arzénu. Jediné dva otisky prstů, které jsou k něčemu, patří Zoltánovi. Tvrdí, že ji uviděl na podlaze v kuchyni pod stolem chvíli potom, co se začalo jíst. Nedokáže říci kdy přesně. Sebral ji a hodil do nádoby na zbytky. Jeho otisky jsou zřetelné, protože ji pořádně přidržel, aby se podíval, jestli je něco uvnitř." Wolfe přikývl. "Tak, jak jsem tušil. Papírová rolička." "Jo. Neříkám, že to stojí proti vaší teorii. Mohla to nasypat do smetany a nezanechat přitom otisky prstů. Určitě by to nehodila na zem, kdyby hrozila sebemenší možnost, že tam ty otisky jsou. Ale jsou tam Zoltánovy. Co je špatného na teorii, že Zoltán otrávil jednu porci a dohlédl na to, aby si ji vzala ta správná dívka? Odpovím si sám. Odporují tomu dvě věci. Za prvé, Zoltán tvrdí, že nevěděl, ke kterému hostu byla ta která dívka přidělena. Ale Felix to věděl a mohli být domluveni. Za druhé, všechny dívky popírají, že by Zoltán označil, který talíř si mají vzít, ale víte, jak to chodí. Mohl to udělat tak, aby si toho nevšimla. Co je na té teorii ještě špatného?" "Není pouze neudržitelná, je dokonce neslýchaná," prohlásil Wolfe. „Proč se v tom případě jedna z nich vrátila pro další talíř?" "Byla zmatená. Nervózní. Hloupá." "Nesmysl. Proč to nepřizná?" "Bojí se." "Nevěřím tomu. Vyslýchal jsem je před vámi." Wolfe to odbyl mávnutím ruky. "Blbost a vy to víte. Moje teorie není jen teorií, je to odůvodněné přesvědčení. Doufám, že se na ní pracuje. Navrhl jsem panu Stebbinsovi, aby jim prohlédl oblečení a přesvědčil se, jestli si některá z nich nezhotovila něco na způsob kapsy. Musela ji mít po ruce." "Prohlédl je. Všechny měly kapsy. V laboratoři se nenašly žádné známky arzénu." Cramer si srovnal nohy vedle sebe. "Postupujeme podle vaší teorie docela dobře, možná bychom na ni během týdne či dvou přišli sami. Ale chtěl jsem se vás zeptat na ty muže. Znáte je přece." "Ano, znám. Ale nezodpovídám za ně. Mohou mít na svědomí tucet vražd, ale se smrtí pana Pyla neměli nic společného. Jestli postupujete podle mé teorie - mého přesvědčení, raději -, předpokládám, že jste zjistili, v jakém sledu si ty ženy braly talíře." Cramer zavrtěl hlavou. "Nezjistili a pochybuju o tom, že se nám to podaří. Máme jenom kupu protimluv. Měl jste je k dispozici k smrti vyděšené, ještě než jsme se k nim dostali. Máme posledních pět, počínaje Peggy Choatovou, která zjistila, že Pyle už byl obsloužen a dala to vám, a dál - ale vy víte, o které jde. Sám jste to zjistil." "Ne, mám těch pět, ale nevím, že byly poslední. Mohly mezi nimi být další." "Nebyly. Je stanoveno docela přesně, že těch pět bylo posledních. Po Peggy Choatové si ty poslední čtyři talíře vzaly Helen laconová, Nora Jaretová, Carol Annisová a Lucy Morganová. Pak je tu ta Fern Faberová, co byla na záchodě, ale nezbyl na ni žádný talíř. Jenže pořadí, v jakém si braly talíře předtím, těch prvních sedm, to z nich nemůžeme vytlouci - kromě té první, té Marjorie Quinnové. Vám se to taky nepodařilo." Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. "Byl jsem přerušen." "Ale nebyl. Nechal jste je tam ve zmatku, k smrti vyděšené a šel jste do jídelny, abyste se dal do mužů. Vaše soukromé vyšetřování vraždy a k čertu se zákonem. Překvapilo mě, že jsem tady uviděl Goodwina, když jsem zazvonil. Myslel jsem, že jste ho poslal ven vyřizovat různé pochůzky, jako volat na agenturu, která dívky dodala. Nebo sledovat linii kolem Pyla, najít spojení mezi ním a jednou z nich. Nebo už vás to nezajímá?" "Zajímá mě to chtě nechtě," pravil Wolfe. "Jak už jsem řekl asistentu státního zástupce, padá na můj účet, že pomocí jídla, které připravil Fritz Brenner, byl otráven člověk. Ale neposílám pana Goodwina na zbytečné obchůzky. Je jenom jeden, kdežto vy jich máte tucty, a jestli v té agentuře nebo ve vyšetřování vztahů pana Pyla stojí něco za to, vaše armáda na to přijde. Už na tom samozřejmě pracují, ale kdyby narazili na nějakou stopu, nebyl byste tady. Kdybych poslal pana Goodwina -" Ozval se domovní zvonek a já vstal a šel do haly. Vzadu se rychle pootevřely dveře. Fritz z nich vystrčil hlavu, spatřil mě a zase se stáhl. Když jsem se otočil ke dveřím, abych se podíval ven, uvědomil jsem si, že jsem přeháněl, když jsem Wolfovi tvrdil, že všech dvanáct bude určitě zaneprázdněno. Jedna alespoň nebyla. Na verandě stála Helen Laconová.

IV.

Zdálo se mi, že Cramer řekl asi tak všechno, co měl na srdci, a že se bude pomalu zvedat, a kdyby v hale narazil na Helen Laconovou, mohlo by ji to natolik vyvést z míry, že by mi nechtěla dát svoje telefonní číslo, tedy jestli kvůli tomu vlastně přišla. Takže, když jsem otvíral dveře, přiložil jsem si ukazovák na ústa a udělal na ni pšt a pak jej zahnul a zakýval jím na ni, aby šla dovnitř. Její hluboké temné oči vypadaly trochu překvapeně, ale překročila práh a já za ní zavřel dveře. Nato jsem otevřel první dveře nalevo vedoucí do předního pokoje, kývl na ni, aby vešla, následoval ji a zavřel za sebou. "Co se děje?" zašeptala. "Teď nic," řekl jsem jí. "Ty dveře jsou zvukotěsné. V kanceláři u pana Wolfa je policejní inspektor a já si myslel, že byste teď možná mohla mít policajtů na chvíli až po krk. Ale samozřejmě, pokud se s ním chcete setkat -" "Nechci. Chci mluvit s Nerem Wolfem." "Dobře. Řeknu mu to, jakmile ten policajt odejde. Posaďte se. Nebude to dlouho trvat." Mezi předním pokojem a kanceláří vedou spojovací dveře, ale obešel jsem to halou. Zrovna tudy šel Cramer. Promašíroval kolem mě, aniž by projevil špetku zdvořilosti a aspoň zavrčel. Vykročil jsem dopředu a pustil ho ven a pak zamířil do kanceláře a řekl Wolfovi: "Jednu z nich mám v předním pokoji. Helen Laconovou, Hébé s tmavou pletí, která měla na starosti vás, ale dala kaviár Kreisovi. Mám ji tam nechat, než seženu ten zbytek?" Ušklíbl se. "Co chce?" "Mluvit s vámi." Nadechl se. "K čertu. Přiveďte ji." Šel jsem a otevřel spojovací dveře, řekl jí, aby šla se mnou, a dovedl ji na druhou stranu místnosti do červené kožené klubovky. Vyjímala se v ní mnohem dekorativněji než Cramer, ale nedělala zdaleka takový dojem jako na první pohled. Měla opuchlé oči a její pleť ztratila něco ze svého lesku. Řekla Wolfovi, že vůbec nespala. Řekla, že právě odešla z kanceláře státního zástupce, a kdyby

šla domů, matka by se do ní znovu pustila a sourozenci se vrátí ze školy a budou dělat rámus a stejně se rozhodla, že musí mluvit s Wolfem. Její matka je staromódní a nechtěla, aby se stala herečkou. Už to začínalo vypadat, že to jediné, oč jí jde, je nějaké místo na spaní, ale pak se do toho vložil Wolfe. Suše poznamenal: "Předpokládám, že jste se se mnou nepřišla radit o své kariéře, slečno laconová." "Ach, ne. Přišla jsem, protože jste detektiv a jste velice chytrý a já mám strach. Mám strach, že přijdou na něco, co jsem udělala, a jestli na to přijdou, nebudu mít vůbec žádnou kariéru. Rodiče mi to nedovolí, dokonce i kdybych byla ještě naživu. Málem jsem to prozradila, už když mě vyslýchali. Tak jsem se rozhodla, že vám to řeknu, a pak, když mi pomůžete, pomůžu já vám. Když slíbíte, že to nikomu neřeknete." "Nemohu slíbit, že zachovám tajemství, pokud je spojeno s vinou - pokud je to přiznání k zločinu nebo vyzrazení zločinu někoho jiného." "To není." "Pak máte můj slib a slib pana Goodwina. Zachovali jsme už mnohá tajemství." "Dobře. Pobodala jsem Vincenta Pyla nožem a potřísnila se krví." Zůstal jsem zírat. Na půl vteřiny jsem si myslel, že tím chce říci, že vůbec nezemřel na otravu jedem, že se protáhla nahoru a vrazila do něj nůž, což vypadalo nepravděpodobně, protože doktoři by snad našli tu díru. Očividně nechtěla pokračovat v hovoru a promluvil Wolfe. "Obvykle se, slečno Laconová, pobodání člověka nožem považuje za zločin. Kdy a kde se to stalo?" "Nebyl to zločin, protože to bylo v sebeobraně." Sytý kontraalt měla tak klidný, jako by nám odříkávala násobilku. Práci s hlasem si evidentně šetřila pro svoji kariéru. Pokračovala. "Stalo se to v lednu, asi před třemi měsíci. Samozřejmě, že jsem o něm věděla, každý v šoubyznysu o něm ví. Nevím, jestli je pravda, že financuje hry jen proto, aby si mohl vybírat holky, ale docela klidně by to tak mohlo být. Hodně se povídá o holkách, které dostal, ale nikdo to neví určitě, protože on si na to vždycky dával dobrý pozor. Některá děvčata o tom mluvila, ale on nikdy. Nemyslím tím jen to, že je někam pozval, ale i poslední krok. Na Broadwayi tomu tak říkáme. Víte, co tím myslím?" "Mohu si to domyslet." "Někdy říkáme poslední skok, ale znamená to to samé. Loni na začátku zimy se pustil do mě. Jistěže jsem věděla o jeho pověsti, ale financoval Jacka na kazatelně a zrovna začínali dělat zkoušky na obsazení. Nevěděla jsem, že to bude propadák, a když chce holka dělat kariéru, musí být trochu společenská. Párkrát jsem s ním někam šla, na večeři a tancovat a tak a pak mě pozval k sobě a já šla. Večeři uvařil sám - říkala jsem, že si dával dobrý pozor, ne?" "Ano." "No, to je tedy pravda. Je to střešní nástavba na Madison Avenue, ale kromě něj tam nikdo nebyl. Dovolila jsem mu, aby mě líbal. Představuji si to takhle, herečka se musí pořád líbat - na jevišti, ve filmu a v televizi - a jaký je v tom rozdíl? Šla jsem k němu do bytu třikrát a nevyskytl se žádný velký problém, ale počtvrté, to bylo v lednu, se přímo před mýma očima proměnil v divoké zvíře a já musela něco udělat. Popadla jsem ze stolu nůž a bodla ho s ním. Měla jsem krev na šatech, a když jsem se dostala domů, zkoušela jsem to vyprat, ale nechalo to skvrnu. Stály čtyřicet šest dolarů." "Ale pan Pyle se zotavil." "Ano. Od té doby jsem ho párkrát viděla, myslím tím, jenom náhodou, ale skoro nemluvil a já taky ne. Myslím, že to nikdy nikomu neřekl, ale co kdyby? Co když to policie zjistí?" Wolfe zamručel. "To by bylo samozřejmě politováníhodné. Dotírali by na vás ještě víc než nyní. Ale jestli jste ke mně byla upřímná, nehrozí vám žádné smrtelné nebezpečí. Policisté nejsou žádní hlupáci. Nezavřeli by vás za vraždu pana Pyla ze včerejší noci, či vás dokonce neusvědčili jen proto, že jste ho v lednu bodla v sebeobraně." "To samozřejmě ne," souhlasila. "Ale o to nejde. Jde o mou matku a otce. Dozvěděli by se to, protože by se jich na to ptali, a kdybych chtěla dělat kariéru, musela bych odejít z domova a opustit rodinu, a to nechci. Cožpak to nechápete?" Naklonila se v klubovce dopředu. "Ale když hned přijdou na to, kdo to udělal, kdo ho otrávil, tím to skončí a já budu v bezpečí. Jenom se bojím toho, že na to hned nepřijdou, ale myslím si, že vy byste mohl, kdybych vám pomohla. Včera v noci jste říkal, že se cítíte zavázán. Nemůžu nabídnout policii, že jim pomůžu, protože by se divili proč." "Aha." Wolfe na ni upíral pohled skrz štěrbiny svých očí. "Jak mi chcete pomoci?" "Představuji si to takhle." Poposedla na okraj klubovky. "Podle toho, jak jste to včera vysvětloval, jedna z nás ho otrávila. Byla mezi prvními, co nesli dovnitř talíř, a pak se vrátila a vzala si další. Nerozumím úplně přesně, proč to tak udělala, ale vy ano, takže to je v pořádku. Ale jestli se vracela zpátky pro další talíř, nějakou dobu to trvalo, takže musela jít mezi posledními a policie vypracovala seznam pěti posledních. Vím to podle otázek, které mi teď naposledy dávali. Takže to byla buď Peggy Choatová nebo Nora Jaretová nabo Carol Annisová nebo Lucy Morganová." "Nebo vy." „Ne, já to nebyla." Čistě věcně. "Takže to byla jedna z nich. A neotrávila ho jen tak pro nic za nic, nebo ano? Člověk musí mít dobrý důvod na to, aby někoho otrávil. Já bych tedy musela. Takže jediné, co musíme udělat, je zjistit, která z nich měla dobrý důvod, a s tím vám můžu pomoci. Lucy Morganovou neznám, ale znám trochu Carol Annisovou a Noru a Peggy znám ještě líp. Teď máme všechny na krku tu šlamastyku a můžu dělat, jako že si o tom chci popovídat. Můžu o něm mluvit, protože jsem musela říci policii, že jsem s ním párkrát šla ven, protože mě s ním viděli, a oni by na to stejně přišli. Takže jsem si řekla, že jim to radši povím sama. Tucty holek s ním chodily ven, ale on byl tak opatrný, že nikdo nevěděl, která udělala i poslední krok, kromě těch, které o tom mluvily. A já můžu zjistit, která z těch čtyř holek měla nějaký důvod, a říci vám to a tím se to ukončí." Gratuloval jsem sám sobě, že nemám její telefonní číslo - kdybych ho měl, přeškrtl bych ho bez jediného zaváhání. Netvrdím, že dívka musí mít skutečně ušlechtilý charakter, abych ji pozval na oběd, ale člověk musí někde udělat čáru. Říkal jsem si, že by Wolfe mohl být natolik znechucený, že by mohl to, co jsem cítil, vyjádřit slovy, a rychle jsem do toho vpadl: "Mám návrh, slečno laconová. Mohla byste je sem přivést všechny čtyři a umožnit panu Wolfovi, aby to s nimi probral. Jak říkáte, je velice chytrý." Vypadala pochybovačně. "Mám dojem, že to není dobrý nápad. Myslím, že by to spíš řekly mně, jedna po druhé. Co myslíte, pane Wolfe?" "Znáte je lépe než já," zamumlal. Ovládal se. "A pak," řekla, "až zjistíme, která měla dobrý důvod, a oznámíme to policii, můžu říci, že jsem ji viděla vracet se do kuchyně pro další talíř. Samozřejmě to, kde jsem ji viděla, kde přesně stála a kde jsem byla já, bude záviset na tom, o koho půjde. Viděla jsem vás, pane Wolfe, když jsem řekla, že byste na to mohl přijít, kdybych vám pomohla - viděla jsem, jak jste se tvářil. Myslel jste si, že dvacetiletá holka vám nemůže pomoci, že ano?" Cítil jsem s ním. Určitě by rád řekl, že by se to také dalo nazvat tak, že dvacetiletá bestie nemůže pomoci, ale to by nebylo taktní. "Možná, že jsem byl trošku skeptický," připustil. "Ale je možné, že ten problém poněkud zjednodušujete. Musíme zvážit všechny faktory. Uvažte první: musela mít svůj plán nejen promyšlený dopředu, ale také pečlivě narafičený, jelikož měla připravený jed. Takže musela vědět, že pan Pyle bude mezi hosty. Věděla to?" "Ale ano. Všechny jsme to věděly. Pan Buchman z

agentury nám ukázal seznam s jejich jmény a řekl nám, kdo je kdo. Akorát nám samozřejmě nemusel říkat, kdo je Vincent Pyle. To bylo asi před měsícem, takže měla plno času, aby si opatřila jed. Je těžké ten arzén sehnat?" "Vůbec ne. Je běžně k dostání pro různé účely. To je pochopitelně jedna z linií policejního vyšetřování, ale s tím ona počítala, není to žádná amatérka. Další věc: když ji tam pan Pyle uviděl, jak podává jídlo, neměl se na pozoru?" "Ale on ji neviděl. Nikdo z nich předtím žádnou z nás neviděl. Stoupla si za něj a předložila mu ten talíř. Potom ji samozřejmě viděl, ale to už to snědl." Wolfe naléhal. "Ale pak? Byl v agónii, ale byl při vědomí a mohl mluvit. Proč ji neoznačil?" Netrpělivě zašermovala rukama. "Mám dojem, že nejste tak chytrý, jak se říká. Nevěděl, že to udělala. Když si jí všiml, obsluhovala někoho jiného a -" "Koho jiného?" "To nevím. Jak to mám vědět? Jenom vím, že jste to nebyl vy, protože vás jsem obsluhovala já. A stejně, třeba nevěděl, že ho chce zabít. Samozřejmě, že měla dobrý důvod, tím jsem si jistá, ale třeba nevěděl, že to tak cítí. Muž neví, jak se dívka cítí - tedy, některé dívky. Vezměte si třeba mě. On nevěděl, že by mě nikdy ani nenapadlo udělat poslední krok. Myslel si, že odhodím svou čest a svou poctivost, jen abych dostala roli v té hře, kterou sponzoroval, a stejně to byl propadák." Znovu zašermovala rukama. "Myslela jsem, že ji chcete dostat. A zatím na tom jenom hledáte chyby." Wolfe se poškrábal na nose. "Chci ji dostat, slečno Laconová. Mám to v úmyslu. Ale jako pan Pyle, i když z jiného důvodu, jsem velice opatrný. Nemohu si dovolit to zpackat. Plně oceňuji vaši nabídku pomoci. Nelíbil se vám návrh pana Goodwina, abyste je sem přivedla všechny najednou na pohovor se mnou, a možná máte pravdu. Ale mně se nelíbí váš plán, že k nim budete přistupovat jednotlivě a snažit se to z nich vytáhnout. Naše kořist je záludná a prohnaná obluda a já bych vám nemohl pomoci, kdybyste se ocitla v nebezpečí. Navrhuji jinou možnost. Zařiďte, aby se s nimi mohl setkat pan Goodwin spolu s vámi. Jelikož má s vyšetřováním velké zkušenosti, bude vědět, jak to z nich vylákat, a riziko, jestli se nějaké objeví, ponese sám. Jestli nejsou k dispozici hned, domluvte to na večer - ale ne tady. Možná, že některá z nich má příhodný byt, nebo jestli ne, postačí salonek v nějaké restauraci. Na mé náklady, samozřejmě. Souhlasíte?" Teď byla na řadě ona, aby uvedla námitky, a několik jich skutečně měla. Ale když je Wolfe zdolal a dal jí najevo, že ji přijme jako partnera pouze v případě, když přistoupí na jeho alternativu, nakonec se vzdala. Zavolá a řekne mi, jak daleko je s přípravami. Ze způsobu, jakým vstala a měla se k odchodu, by člověk řekl, že si šla koupit nějaký malý předmět, například kabelku, a milostivě se podřídila názoru prodavače. Poté, co jsem ji laskavě doprovodil ke dveřím a viděl ji scházet těch sedm schodů dolů z verandy na chodník, jsem se vrátil do kanceláře a našel Wolfa, jak tam sedí se zavřenýma očima a pěstmi položenými na opěradle křesla. "Jedna ku jedné," řekl jsem. "Na co?" zavrčel. "Na ni proti tomu zbytku. Ta zatraceně dobře ví, kdo měl dobrý důvod, a také přesně, co to bylo. Začalo to být příliš žhavé na to, aby zůstala v klidu, a tak se rozhodla, že nejlepší způsob, jak se z toho dostat, je hodit to na nějakou drahou přítelkyni." Otevřel oči. "To by jistě udělala. Žena, která nemá svědomí, se nezastaví před ničím. Ale proč přišla za mnou? Proč si neuvařila svou vlastní polívčičku a nešla s tím na policii?" "To nevím, ale hádal bych, že měla strach, že poldové začnou být moc zvědaví a přijdou na to, jak si zachránila svou čest a poctivost, a řeknou to mamince a tatíkovi a tatík jí naplácá. Mám také hádat, proč jste navrhl svoji alternativu místo toho, abyste ji přiměl, aby vám je sem přivedla?" "Neudělala by to. Řekla to." "Jistěže by to udělala, kdybyste na tom trval. To je jenom váš dohad. Já bych naopak řekl, že ještě nejste natolik zoufalý, abyste si to rozdal s pěti ženskými najednou. Když jste mi řekl, abych přivedl všech dvanáct, zatraceně dobře jste věděl, že to není možné, dokonce ani pro mě ne. Dobrá, chci instrukce." "Později," zamumlal a zavřel oči.

V.

Bylo to ve čtvrtém poschodí starého domu bez výtahu kolem Západní devadesáté ulice blízko Amsterdam Avenue. Nevím, jak to tam vypadalo, co se týče kuchyně a ložnice - nebo ložnic -, protože jediná místnost, kterou jsem viděl, byla ta, v níž jsme seděli. Byla průměrně veliká a gauč, židle a koberce vypadaly útulně - byl to ten druh útulnosti, kterou nábytek získá tím, že jej padesát nebo šedesát let používá spousta různých lidí. U židle, na které jsem seděl, se kývala noha, ale to nevadí, pokud si to zapamatujete a neděláte žádné prudké pohyby. Spíše jsem dával pozor na stoleček pavoučí konstrukce u svého lokte, na kterém trůnila má sklenice mléka. Mléko můžu vždycky a dal jsem mu přednost před šampaňským, registrovaná značka, čtvrťák za láhev, což pily ony. Byla středa večer deset hodin. Jako hostitelky se ukázaly zrzka s mléčnou pletí, Peggy Choatová, a ta s velkýma hnědýma očima a dolíčky, Nora Jaretová, které tady spolu bydlely. Carol Annisová s jemným profilem a vlasy barvy kvetoucí kukuřice už tam byla, když jsme Helen Laconová a já dorazili a přivedli s sebou Lucy Morganovou s jejím chraplavým hlasem - udělali jsme si zajížďku a vyzvedli ji taxíkem na rohu ulice. Byla to velice přitažlivá sbírka, ačkoli se samozřejmě nevyjímaly tak jako v purpurových štolách po kotníky. Dívky vždycky vypadají lépe v uniformách nebo kostýmech. Vezměte si, například, zdravotní sestry nebo zřízenkyně ve výtahu nebo Miss Ambrózii v soutěži o nejlepší melouny. Říkal jsem jí teď Helen, ne že by se mi chtělo, ale při práci detektiva musí být člověk společenský, ovšem musí si přitom zachovat svou čest a poctivost, to se rozumí. V taxíku, předtím, než jsme nabrali Lucy, mi řekla, že o tom přemýšlela a že pochybuje, jestli bude možné zjistit, která z nich měla dobrý důvod zabít Pyla, nebo si myslela, že ten dobrý důvod má, protože Pyle byl tak přeopatrný, když nějakou dívku dostal do svého střešního bytu. Jediný způsob bude přimět jednu z nich, aby se přiznala, a Helen pochybuje o tom, že se jí to podaří, jelikož se v podstatě bude přiznávat k vraždě, a je si jistá tím, že mně se to podařit nemůže. Takže nejlepší by bylo, kdybychom to Helen a já po večeru stráveném s nimi spolu rozebrali a rozhodli, na kterou z nich to vypadá nejpravděpodobněji, a Helen by pak řekla Wolfovi, že ji viděla vracet se do kuchyně pro další talíř, a Wolfe by to řekl policii a tím by to skončilo. Ne, nechtělo se mi říkat jí Helen. Za nějakou chvíli od ní budu stejně tak daleko, že jí nebudu říkat už vůbec nijak. Helen jim oznámila, že předmětem naší schůzky - alespoň tak jim to řekla -je zjistit ode mne, kam došel Nero Wolfe a policajti a na čem teď právě dělají, aby věděly, jak na tom jsou. Řekla jim, že si je jistá, že rozvážu, protože mě byla navštívit a zjistila, že jsem hrozně milý a mám pochopení. Takže z toho hostitelky dělaly tak trochu slávu a intimčo a podávaly ty bublinky, i když já jsem si dal radši mléko. Měl jsem podezření, že nejméně jedna z nich, Lucy Morganová, by si dala raději whisky nebo gin nebo rum či vodku anebo by si

to možná daly všechny, ale to by ve mně mohlo vzbudit podezření, že nejsou jenom skupinka spořádaných, těžce pracujících umělkyň. Slavnostně tedy nepůsobily. Neřekl bych, že vypadaly vyčerpaně, ale většina toho kouzla byla pryč. A nenaletěly na Heleninu fintu, že jsem milý a mám pochopení. Chovaly se naprosto skepticky a měřily si mě postranními pohledy, zvláště Carol Annisová, která seděla se zkříženýma nohama a vzpřímenou hlavou na gauči. To ona se mě zeptala, poté co padlo pár poznámek na téma, jak to bylo strašné a ještě pořád to strašné je, jak dobře znám kuchaře a toho druhého muže z kuchyně. Řekl jsem jí, že na Fritze může zapomenout. Stál naprosto mimo podezření, a stejně, když se braly talíře, byl u sporáku. Co se týče Zoltána, řekl jsem, že ačkoli se známe dlouho, nejsme si blízcí. Ale to není podstatné, protože připustíme-li, že věděl, kterého hosta bude ta která dívka obsluhovat, a otrávil jednu z porcí a dohlédl na to, aby ji ta určitá dívka odnesla, proč by se pak ona nebo některá jiná vracela pro další talíř?
"Ale neexistuje důkaz, že se opravdu vrátila," prohlásila Carol. "Nikdo ji neviděl." "Nikdo si jí nevšiml." Nebyl jsem agresivní, měl jsem se chovat mile a s pochopením. "Nezaregistrovali by, jak odcházela z jídelny, protože pozornost děvčat, která tam byla, byla upřena na Felixe a Marjorii Quinnovou, která upustila lívanec, a muži by si jí tak jako tak nevšimli. Jediné místo, kde si jí mohl někdo všimnout, představovala chodba, která vedla spíží. Jestli tam potkala některou jinou dívku, mohla se zastavit a upravovat si vlasy nebo něco takového. Stejně se jedna z vás musela vrátit pro další talíř, protože když si pro něj šla Fern Faberová, žádný tam nezbyl." "Proč říkáte jedna z nás?" zeptala se Nora. "Jestli tedy myslíte jedna z nás tady. Bylo nás tam dvanáct." "Myslím jednu z vás tady, ale netvrdím to. Jenom cituju policii. Myslí si, že to byla jedna z vás pěti, protože jste byly poslední." "Jak víte, co si myslí?" "To vám nemohu říci, ale vím to." "Já vám řeknu, co si myslím," pravila Carol. Dala si nohy vedle sebe a posunula se na kraj gauče, aby dosáhla špičkami na zem. "Myslím, že to byl Zoltán. Četla jsem v Gazette, že dělá šéfkuchaře u Rustermana a Nero Wolfe je tam svěřenským správcem, takže je jeho šéf. Myslím si, že ho Zoltán z nějakého důvodu nenáviděl a zkusil ho otrávit, ale dal otrávený talíř nesprávné dívce. Nero Wolfe seděl hned vedle Pyla." Nemělo smysl říkat jí, že prostě ignoruje fakt, že se jedna z nich vrátila pro druhou porci, takže jsem jen poznamenal: "Nikdo vám nemůže bránit v tom, abyste si něco myslela. Ale silně pochybuju, že by tomuhle policie věřila." "A čemu by věřila?" zeptala se Peggy. K Peggy jsem měl smíšené pocity. Pro - že mě poznala a pamatovala si, jak se jmenuju. Proti - obvinila mě, že se mám moc rád. "Cokoli, co do toho zapadne," odpověděl jsem jí. "Jak jsem řekl, myslí si, že jedna z vás pěti se vrátila pro další talíř, a musí si tudíž myslet, že Pyla otrávila jedna z vás, protože jaký jiný důvod byste mohly mít, abyste servírovaly další porci? Nebudou věřit ničemu, co do toho nezapadá. Proto to vylučuje všechny ostatní včetně Zoltána." Podíval jsem se na Carol. "Je mi líto, slečno Annisová, ale tak to je." "Je to banda pitomců," prohlásila Lucy Morganová. "Napadne je jedna věc a už nemají místo pro jinou." Seděla na zemi s nohama nataženýma před sebe a opírala se zády o gauč. "Souhlasím s Carol, neexistuje důkaz, že se kterákoli z nás vrátila pro další porci. Ten Zoltán řekl, že neviděl nikoho se vracet. Nebo ne?" "Ano. Stále to tvrdí." "Tak je taky pitomec. A řekl, že si nikdo nevzal dva talíře, že jo?" "Správně. To taky ještě pořád tvrdí." "Tak jak můžou vědět, v čem z toho se mýlí? Všechny jsme byly nervózní, to víte. Možná jedna z nás vzala dva tahle místo jednoho, a když se dostala do jídelny, stála tam s jedním navíc a zbavila se ho tím, že ho dala některému hostu, který neměl žádný." "Tak proč to neřekla?" zeptal jsem se. "Protože měla strach. Způsob, jakým se do nás Nero Wolfe pustil, byl dost silný na to, aby postrašil kohokoli. A teď to neřekne, protože podepsala prohlášení a bojí se ještě víc." Zavrtěl jsem hlavou. "Je mi líto, ale když si to rozeberete, uvidíte, že to nebude fungovat. Je to velice zapeklité. Můžete to zkusit způsobem, jakým jsem to udělal dneska odpoledne já. Vezměte si dvacet čtyři kousků papíru, na dvanáct z nich napište jména hostů a poskládejte je tak, jak seděli u stolu. Na druhých dvanáct papírků napište jména dvanácti dívek. Pak zkuste přehazovat dvanácti papírky se jmény dívek tak, aby buď jedna z nich přinesla dva talíře najednou a ani jeden z nich nedala Pylovi, anebo se vrátila pro druhý talíř a nedala buď ten první, nebo ten druhý Pylovi. Nejde to. Protože kdyby došlo ke kterékoli z těchto dvou možností, nenastal by jeden renons, musely by být dva. Jelikož došlo jen k jednomu, nemohla Pyla dost dobře obsloužit dívka, která by ani nepřinesla dva talíře najednou, ani by se nevrátila pro druhý. Takže předpoklad, že některá z vás omylem vzala dva talíře, neplatí." "Já tomu nevěřím," řekla Nora nevýrazně. "To není otázka víry." Stále jsem byl plný pochopení. "To můžete zrovna tak dobře říci, že nevěříte tomu, že dvě a dvě jsou čtyři. Já vám to ukážu. Můžete mi půjčit nějaký papír? Jakýkoli." Šla ke stolu a nějaký přinesla a já vzal pero a napsal těch dvacet čtyři jmen, udělal mezi nimi mezery a roztrhal papír na dvacet čtyři kousků. Pak jsem si klekl na koberec a rozmístil dvanáct papírků s hosty do obdélníku, jak seděli u stolu - ne že by na tom záleželo, jelikož mohli být v řadě za sebou nebo v kruhu, ale bylo to tak jednodušší. Dívky se shlukly kolem. Nora si klekla naproti mně, Lucy se převalila blíž a opřela se o lokty, Carol přišla a sedla si na bobek vedle mě, Peggy se svalila na druhou stranu a Helen si stoupla za Noru. "Dobrá," řekl jsem, "tak schválně." Vzal jsem "Quinnovou" a položil ji za "Leacrafta". "O tom není sporu, Marjorie Quinnová přinesla první talíř a dala jej Leacraftovi. Pamatujte si, že došlo jen k jednomu pochybení, počínaje Peggy, když uviděla, že Pyle byl už obsloužen, a dala svoji porci Neru Wolfovi. Zkuste to udělat tak, aby kterákoli dívka přinesla druhý talíř - nebo přinesla dva najednou, jestli si ještě pořád myslíte, že se to mohlo stát - aniž by buď obsloužila Pyla, nebo vyvolala další pochybení." Má paměť prošla tvrdým výcvikem vzhledem k zátěži a tlakům, kterým ji Wolfe vystavuje, ale netroufl bych si vypočítat všechny kombinace, které vyzkoušely, všechny skrčené vedle mě na podlaze, ani kdybyste chtěli. Zůstaly u toho půl hodiny nebo ještě déle. Nejvytrvalejší byla Peggy Choatová, ta zrzka. Ostatní už to dávno vzdaly, ale ona pokračovala a mračila se přitom a kousala se do rtu a opírala se nejdřív o jednu a pak o druhou ruku. Nakonec řekla: "Blbost," natáhla ruku a zmuchlala všechny papírky, hosty i děvčata, vstala a sedla si zpátky na židli. Udělal jsem to samé. "To je jenom trik," řekla Carol Annisová, která se znovu usadila na gauči. "Já tomu stejně nevěřím," prohlásila Nora Jaretová. "Nevěřím tomu, že jedna z nás dobrovolně otrávila člověka -jedna z nás, které tady sedíme." Upřela na mě své velké hnědé oči. "Panebože, podívejte se na nás! Ukažte na ni! Ukažte na ni prstem! Zkuste to!" Proto jsem tam, samozřejmě, byl - ne doslova, abych na ni ukázal prstem, ale abych aspoň získal nějakou stopu. Měl jsem takový mlhavý nápad, že bych se mohl něčeho chytit, když je budu pozorovat, jak manipulují s těmi kousky papíru, ale nic z toho nebylo. Ani z toho, co řekly.

Očekával jsem, že Helen Laconová nadhodí téma modu operandi Vincenta Pyla s děvčaty, ale ona očividně rozhodla, že je to na mně. Od té chvíle, co jsme přijeli, neřekla víc než dvacet slov. "Kdybych na ni mohl ukázat prstem," řekl jsem, "neotravoval bych ty ostatní. Zrovna tak policajti, kdyby na ni mohli ukázat oni. Dříve nebo později to samozřejmě udělají, ale začíná to vypadat, jako že na to budou muset jít z druhého konce. Motiv. Budou muset zjistit, která z vás měla motiv, a oni to zjistí - dříve či později - a s tím bych možná mohl pomoci. Nemyslím tím pomoci jim, ale vám - ne té, která ho zabila, ale zbytku. To mě napadlo, když jsem se dozvěděl, že Helen Laconová přiznala, že minulou zimu šla s Pylem párkrát ven. Co kdyby řekla, že s ním nikde nebyla? Až by policie zjistila, že lhala, a oni by na to přišli, byla by v pěkné kaši. Nedokazovalo by to, že ho zabila, ale dalo by pěknou fušku se z toho vymotat. Rozumím tomu, že všechny ostatní jste popřely, že jste kdy měly s Pylem co do činění. Je to pravda? Slečno Annisová?" "Jistě." Zvedla bojovně bradu. "Samozřejmě, že jsem se s ním setkala. Každý v šoubyznysu ho zná. Jednou, když přišel do zákulisí v Coronetu, jednou na nějakém večírku a ještě jednou, ale nepamatuju si kde." "Slečno Morganová?" Usmívala se na mě, byl to křivý úsměv. "Tomuhle říkáte pomoc?" zeptala se. "Může to k ní dospět, až budu vědět, jak na tom jste. Koneckonců, policie má vaše prohlášení." Pokrčila rameny. "Jsem v tom dýl než Carol, takže jsem s ním mluvila víckrát než ona. Jednou jsem s ním tancovala ve Flamingu, před dvěma lety. To bylo nejblíž, co jsem se k němu kdy dostala." "Slečno Choatová?" "Nikdy jsem neměla tu čest. Přijela jsem do New Yorku loni na podzim. Z Montany. Ukázali mi ho z dálky, ale nikdy se o mě nepokoušel." "Slečno Jaretová?" "On se pohyboval na Broadwayi," řekla, "já jsem z televize." "Cožpak se ty dva světy nikdy nepotkají?" "Ale jistě. Pořád, u Sardiho. To je jediné místo, kde jsem velkého Pyla viděla, ale nebyla jsem tam s ním." Začal jsem si dávat nohu přes nohu, ale rozviklaná noha u židle zareagovala, a já si to rozmyslel. "Tak takhle si stojíme," řekl jsem, "týká se to vás všech. Jestli ho jedna z vás otrávila, a i když to nerad říkám, nevidím jinou možnost, než že jedna z vás lže. Ale jestli lže ještě některá z těch ostatních nebo některé, jestli jste ho vídaly častěji, než přiznáváte, radši to rychle vyklopte. Jestli to nechcete říci poldům, svěřte se teď mně a já to dám dál a řeknu, že jsem to z vás vytáhl. Věřte mi, budete toho litovat, jestli to neuděláte." "Archie Goodwin, naše přítelkyně," řekla Lucy. "Má nejlepší kamarádka." Nikdo další nic neřekl. "Vlastně," trval jsem na tom, "jsem váš přítel, všech kromě jedné. Mám rád všechny hezké dívky, zvláště ty, které pracují, a obdivuji vás a vážím si vás za to, že jste byly ochotny vydělat si poctivých padesát babek tím, že jste včera servírovaly talíře s dlabancem bandě vybíravých rýpalů. Já jsem váš přítel, Lucy, pokud nejste vražedkyní, a jestli jste, nemáte žádného přítele." Naklonil jsem se dopředu a zapomněl přitom na rozviklanou nohu u židle, ale ta kupodivu nic nenamítala. Byl čas přistřihnout perka Heleninu osobnímu plánu. "Další věc. Je docela možné, že některá z vás ji přece jen viděla vracet se do kuchyně pro další talíř a neřekla to, protože to na ni nechce píchnout. Jestli je to tak, vyklopte to teď. Čím déle to bude trvat, tím víc to bude pálit. Až to dojde tak daleko, že ten tlak už neunesete, a rozhodnete se, že to musíte říci, bude už pozdě. Už zítra může být pozdě. Jestli s tím půjdete na policii zítra, nebudou vám pravděpodobně věřit. Budou si myslet, že jste to udělala sama a snažíte se z toho vykroutit. Jestli mi to nechcete říci teď a tady, před ní, pojeďte se mnou do kanceláře Nera Wolfa a probereme to tam." Dívaly se po sobě a nebyly to přátelské pohledy. Když jsem tam přišel, ani jedna z nich, s výjimkou vražedkyně, si nemyslela, že je travička mezi nimi, ale teď si to myslely všechny. Nebo si alespoň říkaly, že by tam mohla být. Když se takový pocit zakoření, pak sbohem přátelství. Bylo by bývalo jednoduché, kdybych mohl v jednom z těch pohledů odhalit strach. Ale strach, podezření a znepokojení jsou si příliš podobné na to, aby je člověk mohl od sebe rozeznat. "To jste nám pomohl," pronesla Carol Annisová hořce. "Teď kvůli vám nenávidíme jedna druhou. Každá teď podezírá každou." Přestal jsem být milý a plný pochopení. "Čas pokročil," řekl jsem jí. Mrkl jsem na hodinky. "Ještě není půlnoc. Jestli jsem vás přiměl k tomu, abyste si všechny uvědomily, že tohle není žádná televizní ani divadelní hra, která se dává na Broadwayi, a čím déle se odkládá rozuzlení, tím to bude pro každého těžší, pak jsem skutečně pomohl." Zvedl jsem se. "Půjdeme. Neříkám, že pan Wolfe jen luskne prsty a bude po záhadě, ale mohl by vás překvapit. Mě už překvapil mockrát." "Dobře," řekla Nora. Vstala. "Pojďme. Začíná to být nějak moc nepříjemné. Jdeme." Nepředstírám, že zrovna tohle jsem měl v úmyslu. Připouštím, že jsem se nechal unést svým jazykem. Kdybych s tou bandou dorazil o půlnoci a Wolfe už by byl v posteli, téměř určitě by odmítl hrát. Dokonce i kdyby byl ještě vzhůru, mohl by odmítnout pracovat, jenom aby mi dal lekci, jelikož jsem se nedržel jeho pokynů. Tyhle myšlenky na mě zaútočily, když Peggy Choatová vyskočila a Carol Annisová se začala zvedat z gauče. Ale zůstaly bez odezvy. K té konfrontaci s Wolfem nikdy nedošlo. Dveře na konci místnosti, které byly pootevřeny, se náhle rozletěly a stála v nich dvounohá postava s rameny téměř tak širokými jako otvor, který vyplňovala. Mžoural jsem na seržanta Purleyho Stebbinse z manhattanského oddělení vražd. Vykročil kupředu a zaskřehotal: "Já se vám divím, Goodwine. Ty dámy by se měly trochu vyspat."

VI.

Samozřejmě, že jsem byl osel. Kdyby ho ze mě udělal Stebbins, mám dojem, že bych se vrhl k oknu a skočil dolů. Pád ze čtvrtého patra by měl stačit na to, aby osla vyřídil, život by nestál za to, kdyby mě byl napálil Purley Stebbins. Ale očividně to nebyl on - byla to Peggy Choatová nebo Nora Jaretová a nebo obě dvě -, Purley pouze přijal pozvání, aby přišel a tajně poslouchal. A tak jsem si zachoval tvář. Tvrdit, že jsem se choval vesele, by bylo nadnesené, ale nekřičel jsem ani si nerval vlasy. "Zdravíčko," řekl jsem srdečně. "A pěkně vítáme. Divil jsem se, proč se k nám nepřidáte místo toho, abyste se tam krčil v té tmě." "Vsadím se, že vám to vrtalo hlavou." Došel ke mně na dosah ruky a zastavil se. Otočil se. "Můžete si dát pohov, dámy." Zpátky ke mně: "Jste zatčen za bránění výkonu spravedlnosti. Půjdete se mnou." "Za minutu. Máte na to celou noc." Pootočil jsem hlavu. "Samozřejmě, že Peggy a Nora věděly, že tam ten hrdina je, ale já -" "Řekl jsem, že půjdeme." "A já řekl za minutu. Chci se zeptat na pár věcí. Ani by mě nenapadlo bránit se zatčení, ale mám křeč v noze od toho, jak jsem dlouho klečel, a jestli pospícháte, budete mě muset nést." Přejel jsem pohledem jinam. "Rád bych věděl, jestli jste o tom všechny věděly. Věděla jste to, slečno Laconová?" "Samozřejmě, že ne." "Slečno Morganová?" "Ne." "Slečno Annisová?" "Ne, nevěděla, ale myslím, že vy ano." Pohodila hlavou a

kvetoucí kukuřice se zavlnila. "To bylo sprosté. Říci, že nám chcete pomoci, abychom mluvily, a přitom nás poslouchal polda." "Který mě pak zatkne?" "To je jenom hra." "To bych si teda přál. Zeptejte se svých kamarádek Peggy a Nory, jestli jsem o tom věděl - jenom si myslím, že jim nebudete věřit. Ony o tom věděly, ale neřekly vám to. Raději si všechny promyslete, co všechno jste řekly. Dobrá, seržante, už je po křeči." Už se natahoval po mém lokti, ale já se dal do pohybu, a on sáhl do prázdna. Otevřel jsem dveře do haly. Samozřejmě, že mě nechal jít ty tři poschodí vpředu - žádný polda, který má všech pět pohromadě, by nešel po schodech před nebezpečným kriminálníkem, kterého právě zatkl. Když jsme vyšli na chodník a on mi řekl, že mám zahnout doleva, zeptal jsem se ho: "Proč ne želízka?" "Jen si dělejte šašky, když chcete," zaskřípěl. Na Amsterdam Avenue mávl na taxíka, a když jsme seděli uvnitř a rozjeli se, začal jsem. "Přemýšlel jsem o zákonech a svobodách a tak. Vezměte si, na příklad, neoprávněné zatčení. A vezměte si bránění výkonu spravedlnosti. Když nějakého člověka zatknou za bránění výkonu spravedlnosti a ukáže se, že žádnému výkonu spravedlnosti nebránil, stává se tím zatčení neoprávněné? Kéž bych toho věděl víc o právu. Asi se budu muset zeptat nějakého právníka. Nathaniel Parker to bude vědět." Zmínka o Parkerovi, právníku, kterého Wolfe používá, když si to situace vyžádá, ho dostala. Viděl Parkera v akci. "Slyšely vás," řekl, "a já vás taky slyšel a udělal si pár poznámek. Pletl jste se do vyšetřování vraždy. Citoval jste jim, co řekla policie, přiznal jste to. Řekl jste jim, co si poldové myslí a co dělají a co budou dělat. Hrál jste to s těmi papírky, abyste jim ukázal přesně, jak to je. Snažil jste se je přimět, aby vám řekly určité věci místo toho, aby je řekly policii, a chtěl jste je odvést k Neru Wolfovi, aby to z nich vyrazil. A dokonce ani nemáte výmluvu, že Wolfe zastupuje nějakého klienta. Žádného klienta nemá." "Chyba. Má." "Starou belu má. Jak se tedy ta dáma jmenuje?" "Není to žena, je to muž. Fritz Brenner. Je vzteky bez sebe, protože jídlo, které uvařil, bylo otráveno a zabilo člověka. Je pohodlné mít klienta rovnou pod střechou. Připouštíte, že detektiv, který má licenci, má právo vést vyšetřování jménem svého klienta." "Nepřipouštím nic." "To je rozumné," schválil jsem mu to. "To byste neměl. Až budete sedět na svědecké lavici a budete souzen za neoprávněné zatčení, bylo by hloupé nechat se kvůli tomu kritizovat. A bude to dva proti jednomu, protože taxíkář to může dosvědčit. Slyšíte nás, pane řidiči?" "Jasně, že vás slyším," zahalasil. "Je to děsně zajímavý." "Tak si dávejte pozor na jazyk," doporučil jsem Purleymu. "Mohl byste si to pěkně odskákat. Co se týče citování policie, řekl jsem jenom, že si myslí, že to byla jedna z těch pěti. Když to Cramer panu Wolfovi řekl, nezmínil se o tom, že by to bylo důvěrné. Co se týče toho, že jsem jim řekl, co si policie myslí, stejná poznámka. Co se týče té hry s papírky, proč ne? Co se týče toho, že jsem se pokoušel přimět je, aby mi řekly určité věci, to nebudu komentovat, protože nechci být nezdvořilý. Musel mi uklouznout jazyk. Když se mě zeptáte, proč jsem se nehádal už tam v tom bytě a nevytasil se tam v tu chvíli s těmihle body, k čemu by to bylo? Stejně jste to zkazil. Do kanceláře by se mnou nešly. Ušetřím také panu Wolfovi dolar, protože jste mě zatkl, a jízdné jde tudíž na účet města New Yorku. Jsem ještě zatčen?" "To máte zatraceně pravdu, že jo." "To může být nerozumné. Slyšel jste ho, pane řidiči?" "Jasně, že jo." "Fajn. Tak si to zkuste zapamatovat." Byli jsme na Deváté avenue a zastavili na Čtyřicáté druhé na semaforu. Když naskočila zelená a my se rozjeli, řekl Purley řidiči, aby zajel k chodníku, a on poslechl. V tuhle noční dobu tu bylo plno místa. Purley vytáhl něco z kapsy a ukázal to řidiči a řekl: "Běžte si dát kolu a přijďte za deset minut," a on vystoupil a odešel. Purley otočil hlavu a nasupeně se na mě podíval. "Já tu kolu zaplatím," nabídl jsem. Ignoroval to. "Poručík Rowcliff," pravil, "nás čeká na Dvacáté ulici." "Fajn. Dokonce i když jsem zatčen, vsadím se s vámi jedna ku pěti, že ze mě bude do deseti minut koktat." "Nejste zatčen." Nahnul jsem se dopředu a podíval se na tachometr. "Devadesát centů. Od teďka pojedeme na půl." "Zatracená práce, přestaňte ze sebe dělat šaška! Jestli si myslíte, že vám ustupuju, tak se pletete. Jenom vidím, že by to nemělo smysl. Když vás dopravím do vazby, zatraceně dobře vím, co uděláte. Budete jako ryba. Nedostaneme z vás ani ň a ráno si zavoláte a přijde Parker. Co z toho budeme mít?" Mohl jsem odpovědět: "Žalobu pro neoprávněné zatčení," ale to by nebylo taktické, takže jsem pravil: "Pouze potěšení z mé společnosti." Purley a Carol Annisová si byli v jedné věci podobní - neměli absolutně žádný smysl pro humor. "Ale," řekl, "poručík Rowcliff vás očekává. A jste důležitý svědek v případu vraždy a byl jste tam nahoře a zpracovával podezřelé." "Můžete mě zatknout jako důležitého svědka," navrhl jsem ochotně. Utrousil takovou poznámku, že jsem byl rád, že tam není ten taxíkář a neslyší to, a pak dodal: "Mlčel byste jako ryba a ráno byste byl venku na kauci. Já vím, že už je po půlnoci, ale poručík vás očekává." Je to pyšný chlap, ten Purley, a já bych nezacházel tak daleko, abych tvrdil, že nemá být na co pyšný. Není to špatný polda, jak už tak poldové bývají. Byl jsem v pokušení nechat ho chvíli v nejistotě, abych viděl, jak dlouho mu bude trvat, než se odhodlá a požádá mě, ale bylo pozdě a já se potřeboval trochu vyspat. "Uvědomujete si," řekl jsem, "že je to ztráta času a energie. Můžete mu říci všechno, o čem jsme mluvili, a kdyby se se mnou chtěl pouštět ještě do další stránky věci, začnu si z něj utahovat a on začne koktat. Je to naprosto zbytečné." "Jo, to já vím, ale -" "Ale poručík mě očekává." Přikývl. "Nora Jaretová to řekla jemu a on poslal mě. Inspektor tam zrovna nebyl." "Dobře. V zájmu spravedlnosti. Dávám mu hodinu. Je to jasné? Jednu hodinu přesně." "Mně to jasné není," řekl důrazně. "Až tam dorazíme, budete jeho a může si s vámi dělat, co bude chtít. Nevím, jestli to s vámi hodinu vydrží."

VII.

Na příští den, byl to čtvrtek, v poledne stál Fritz Brenner u Wolfova stolu a radil se s ním o důležitém postupu: zdali změnit dodavatele řeřichy seté či nikoliv. Kvalita se dostala pod průměrnou úroveň, což pro ně znamená, že byla již téměř týden těsně pod bodem dokonalosti. Já seděl za svým stolem a zíval. Bylo už po druhé ráno, když jsem se dostal domů ze svého pokecu s poručíkem Rowcliffem, a s devítihodinovým spánkem během dvou dnů jsem byl tudíž o hodně pozadu. Tu hodinu, co uplynula od té doby, co Wolfe v jedenáct sešel dolů ze svého ranního sezení s orchidejemi, jsme strávili z valné části tím, že já referoval a Wolfe poslouchal. Má návštěva u Rowcliffa si vyžádala pouze několik vět, jelikož jediná podrobnost, která stála za zmínku, byla ta, že mi trvalo pouze osm minut, než začal koktat. Wolfe ale chtěl moji konverzaci s děvčaty slovo od slova a také mé postřehy a závěry. Řekl jsem mu, že hlavní závěr, ke kterému jsem došel, je takový, že jediný způsob, jakým by se dala pachatelka chytit, když pomineme zásah

štěstěny, představuje několik desítek mužů, kteří se budou držet obvyklého postupu - jak si opatřila jed a její vztah k Pylovi. "A," dodal jsem, "její vztah k Pylovi může být beznadějný. Ve skutečnosti to tak také pravděpodobně je. Jestli je to Helen Laconová, to, co nám řekla, nám nepomůže. Jestli je to, co nám řekla, pravda, neměla žádný důvod ho zabít, a jestli to pravda není, jak to dokážete? Jestli je to jedna z těch ostatních, určitě to není žádný debílek a nemusí existovat nic, co by ji s Pylem spojovalo. To, že je někdo velice opatrný na své návštěvy ve svém střešním bytě, je v pořádku, dokud je naživu, ale má to své stinné stránky, když mu jedna z nich podá arzén. Může jí to zachránit krk." Pozoroval mě bez zjevného nadšení. "V podstatě říkáte, že to musíme nechat na policii. Pár desítek mužů nemám. Mohu ji odhalit pouze pomocí štěstěny." "Správně. Nebo pomocí génia. To je vaše parketa. O genialitě žádné závěry nedělám." "Tak proč jste je, k čertu, chtěl ke mně o půlnoci přivést? Mlčte. Já to vím. Abyste mě týral." "Ne, pane. Už jsem vám to řekl. Nedostal jsem se s nimi nikam. Dohnal jsem je k tomu, že na sebe koukaly úkosem, ale to bylo všechno. Mluvil jsem dál a najednou jsem slyšel sám sebe, jak je zvu, aby šly se mnou domů. Vymluvil jsem se jim na to, že chci, aby to s vámi probraly, ale to mohla být jen zástěrka pro jisté pudy, na které má muž právo. Jsou to velice přitažlivé dívky - až na jednu." "Na kterou?" "To nevím. Na tom právě pracujeme." Pravděpodobně by v tomto tématu pokračoval, kdyby nevešel Fritz a nepředložil problém s řeřichou setou. Jak se tím prodírali a probírali to ze všech úhlů, otočil jsem se k nim zády, abych si mohl nerušeně zívnout. Konečně to vyřešili rozhodnutím, že současnému dodavateli poskytnou ještě jeden týden, a pokud se kvalita nezlepší, najdou si jiného. A pak jsem uslyšel Fritze, jak říká: "Je tu ještě jedna záležitost, pane. Ráno mi telefonoval Felix. On a Zoltán by si s vámi rádi domluvili schůzku na odpoledne a já bych byl rád přítomen. Navrhují půl třetí, jestli vám to bude vyhovovat." "O co jde?" vyptával se Wolfe. "Stalo se něco v restauraci?" "Ne, pane. Týká se to té nehody v úterý večer." "A co s tím?" "Bude lepší, když vám to řeknou sami. Mají na tom zájem." Otočil jsem se, abych viděl Fritzovi do obličeje. Je možné, že před námi Felix a Zoltán něco skrývali? Z Fritzova výrazu jsem to nevyčetl, ale Wolfe z něj přece jen něco vytušil - že by od něho nebylo moudré, kdyby trval na tom, že chce znát povahu Felixova a Zoltánova zájmu, neboť Fritz už řekl vše, co měl v úmyslu. Na světě není nikdo tak úslužný jako Fritz, ale také nikdo tak neochvějný, když už jednou zaujal určité stanovisko. Takže Wolfe pouze řekl, že půl třetí bude vyhovovat. Když Fritz odešel, nabídl jsem se, že půjdu do kuchyně a uvidím, jestli se mi podaří to z něj vymámit, ale Wolfe řekl ne, očividně to není naléhavé. Jak se ukázalo, opravdu nebylo. Wolfe a já jsme ještě pořád seděli v jídelně u kávy, když ve 2:25 zazvonil zvonek a Fritz otevřel dveře. Když jsme přešli přes halu do kanceláře, seděl Felix v červené kožené klubovce, Zoltán v jedné z těch žlutých a Fritz stál. Sundal si zástěru a oblékl sako, což bylo zcela na místě. Lidé nechodí na obchodní jednání v zástěrách. Když jsme si vyměnili pozdravy a Fritz byl pobídnut, aby se posadil, a udělal to, a já a Wolfe přešli ke svým stolům, Felix promluvil. "Nebude vám vadit, pane Wolfe, když se vás na něco zeptám? Ještě předtím, než vysvětlím, proč jsme si vyžádali tu schůzku?" Wolfe odpověděl ne, ptejte se. "Protože," řekl Felix, "bychom to napřed rádi věděli. Máme dojem, že policie nedělá žádné pokroky. Nepřiznali to, nic nám neříkají, ale máme ten dojem. Je to tak?" "Bylo to tak ve dvě hodiny ráno, před dvanácti hodinami. Možná, že do této chvíle něco zjistili, ale já o tom pochybuji." "Myslíte si, že se v brzké době někam dostanou? Že budou mít brzy úspěch?" "Nevím. Mohu se jen dohadovat. Archie si myslí, že pokud nebudou mít štěstí, bude vyšetřování namáhavé a zdlouhavé a i potom nemusí být korunováno úspěchem. Přikláním se k jeho názoru." Felix přikývl. "Toho jsme se obávali - Zoltán a já a další v restauraci. Vyvolává to tu nejpolitováníhodnější atmosféru. Několik z našich nejmilejších stálých zákazníků dělá vtipy, ale většina je nedělá a někteří nechodí vůbec. Nedivíme se jim. Protože to, že se ředitel restaurace a jeden z našich šéfkuchařů podíleli na večeři, kde byl hostu podán jed - to není příjemné. Jestli se -" "K čertu, Felixi! Už jsem převzal za tuto záležitost odpovědnost. Omluvil jsem se. To jste sem přišli, aby se vám dostalo toho chmurného zadostiučinění mi to vyčítat?" "Ne, pane." Byl otřesen. "Jistěže ne. Přišli jsme vám říci, že jestli vraha brzy nenajdou, a pak se na celou záležitost zapomene, dopad na restauraci může být vážný. A pokud policie nedělá žádné pokroky, může k tomu dojít, a proto se obracíme na vás. Rádi bychom najali vaše profesionální služby. Víme, že když se toho chopíte, není o čem mluvit. Vyřešíte to rychle a beze zbytku. Jsme si vědomi, že by nebylo správné platit vás z fondu restaurace, jelikož jste zde svěřenským správcem, takže vás zaplatíme ze svých peněz. Včera večer se konala schůze personálu a všichni přispějí, každý příslušným dílem. Apelujeme na vás." "Fuj," zavrčel Wolfe. Cítil jsem s ním. Nejenže mu velice lichotila jejich samozřejmá důvěra v jeho zdatnost, ale také jejich prosba namísto žádosti byla nanejvýš dojemná, neboť to byl on, kdo je do toho dostal. Ale muž s dlouhodobou pověstí tvrdého a neochvějného drsňáka si jednoduše nemůže dovolit něžné city, ať už je vyvolalo cokoli. Vyžadovalo to pevné sebeovládání. Felix a Zoltán se na sebe podívali. "Řekl fuj," pravil Zoltán Felixovi. "Slyšel jsem ho," utrhl se na něj Felix. "Mám uši." Fritz se do toho vložil. "Chtěl jsem být přítomen," pronesl, "abych se mohl připojit k jejich žádosti. Chtěl jsem také finančně přispět, ale řekli ne." Wolfe si je pořádně prohlédl, přejel očima doprava, doleva a zpět. "To je absurdní," prohlásil. "Řekl jsem "fuj" ne se znechucením, ale v úžasu. Já jsem ten nepořádek zavinil, ale vy jste mi nabídli, že mi zaplatíte, abych jej uklidil. Absurdní! Měli byste vědět, že jsem se tím už začal zaměstnávat. Archie?" "Ano, pane. Přinejmenším jste tím začal zaměstnávat mě." Nereagoval na to. "A," řekl jim, "přišli jste právě včas. Před obědem jsem tu seděl a zvažoval situaci a došel jsem k závěru, že jediný způsob, jak tu záležitost rychle vyřídit, je nechat tu ubožačku, aby se prozradila sama. A vymyslel jsem plán. Potřebuji k tomu vaši pomoc. Především vaši, Zoltáne. Vaše pomoc je naprosto nezbytná. Pomůžete při tom? Naléhám na vás." Zoltán pozvedl ruce dlaněmi vzhůru a pokrčil rameny. "Ale ano! Ale jak?" "Je to komplikované. Také to bude vyžadovat značnou pohotovost a sebejistotu. Jak zníte po telefonu? Někteří lidé jsou nesví, nejsou uvolnění, když telefonují. Někdo je dokonce popletený. Vy také?" "Ne." Zamyslel se nad tím. "Myslím, že ne." "Kdybyste byl, nešlo by to použít. Plán vyžaduje, abyste dnes odpoledne zavolal pěti z těch žen. Nejdříve zavoláte slečně Laconové, řeknete jí, kdo jste, a požádáte ji, aby se s vámi někde sešla, v nějaké pochybné restauraci. Řeknete jí, že v úterý večer, když jste mi řekl, že jste žádnou z nich neviděl vracet se pro druhý talíř, jste byl rozčilený a nervózní z toho, co se stalo, a později, když vás vyslýchala policie, jste měl strach, abyste neprotiřečil sám sobě, a bál jste se říci pravdu. Ale teď, když už o tom ví širší veřejnost a

škodí to restauraci, máte pocit, že byste mohl tu skutečnost, že jste ji viděl vracet se pro druhý talíř, odhalit, ale nejprve -" "Ale já ji neviděl!" vykřikl Zoltán. "Řekl jsem -" "Tais-toi!" vyštěkl na něho Felix. Wolfe pokračoval. "- ale než to uděláte, chcete to s ní probrat. Řeknete jí, že jeden z důvodů, proč jste mlčel, je, že jste nedokázal uvěřit tomu, že někdo tak přitažlivý a okouzlující jako ona by mohl provést takový zločin. Odbočuji. Měl jsem na začátku říci, že se nesmíte snažit opakovat moje slova. Já vám říkám pouze obsah, slova musí pocházet od vás, musí být taková, jaká byste normálně použil. Rozumíte tomu?" "Ano, pane." Zoltán držel ruce pevně sevřené. "Takže se nesnažte naučit se to, co říkám, zpaměti. Vaším cílem je přimět ji, aby se s vámi sešla. Bude se samozřejmě domnívat, že ji chcete vydírat, ale vy to neřeknete. Vším, co řeknete, a tónem vašeho hlasu, se v ní budete snažit vzbudit dojem, že od ní nebudete žádat peníze, ale budete čekat její náklonnost. Stručně řečeno, že po ní toužíte. Nemohu vám říci, jak tento dojem vzbudit, to musím nechat na vás. Jediná věc, která je nezbytná, je to, že musí být přesvědčena, že když se s vámi odmítne setkat, půjdete okamžitě na policii a řeknete jim pravdu." "Jak to budete vědět," pravil Zoltán. "Pak bude obviněna." "Vůbec ne. Nemám nejmenší tušení, kdo to udělal. Až s ní skončíte, zavoláte těm čtyřem dalším a zopakujete představení - slečně Choatové, slečně Annisové, slečně -" "Bože můj, pane Wolfe! To je nemožné!" "Ne, je to pouze složité. Můžete to udělat jenom vy, protože vás znají po hlase. Uvažoval jsem, že použiji Archieho, který by napodobil váš hlas, ale to by bylo příliš riskantní. Řekl jste, že s tím pomůžete, ale nemá smysl, abyste se o to pokoušel, jestli vás pouhá představa toho děsí. Podstoupíte to?" "Já ne... Já bych..." "Podstoupí," řekl Felix. "On už je takový. Musí to jenom spolknout. Udělá to dobře. Ale chci se zeptat, čeká se od něho, že je všechny přiměje, aby se s ním sešly? Tu, co to udělala, tu ano, ale ostatní?" "Samozřejmě, že ne. Je toho víc potřeba probrat a zařídit. Ty nevinné budou reagovat různým způsobem podle svých nátur. Jedna nebo dvě z nich pravděpodobně uvědomí policii a já budu muset na tuto eventualitu připravit pana Cramera." Zoltánovi: "Jelikož je možné, že jedna z těch nevinných bude souhlasit s tím, že se s vámi sejde, z nějakého nepředstavitelného důvodu, budete si muset schůzku s každou z nich sjednat na různou dobu. Musíme ještě vyřešit spoustu podrobností, ale to je víceméně rutina. Klíčem jste vy. Musíte to ovšem trénovat a vyzkoušet si to do telefonu. V domě je několik přístrojů. Půjdete do Archieho pokoje a budete mluvit odtamtud. My budeme poslouchat u dalších aparátů: Archie ve skleníku, já ve svém pokoji, Fritz v kuchyni a Felix tady. Archie se při hovoru postará o váš protějšek -je mnohem kvalifikovanější než já pro to, aby improvizoval odpovědi mladých dívek. Chcete, abych zopakoval podstatu toho, co máte říci, než začnete zkoušet?" Zoltán otevřel ústa a pak je zase zavřel. "Ano," pravil.

VIII.

Seržant Purley Stebbins zvedl během dvou hodin svoji panímandu už po xté. "Nepřijde," mumlal. "Už je skoro osm hodin." Židle, na které seděl, poskytovala asi polovinu toho, co vyžadovaly jeho tělesné proporce. Seděli jsme vmáčknuti do rohu kuchyně v malé restauraci Johna Piottiho na Čtrnácté ulici mezi Druhou a Třetí avenue. Na miniaturním stolku před námi ležely dva poznámkové bloky, jeho a můj, a malá kovová krabička. Ze tří šňůr, které z krabičky vedly, ty dvě přední patřily ke sluchátkům, co jsme měli na uších, a ta zadní běžela po zdi dolů, podlahou, po stropě v přízemí až dopředu a potom podlahou a skrz desku stolu nahoru, kde byla připojena k mikrofonu, skrytému v misce s umělými květinami. Instalace, expresní objednávka, přišla Wolfa na 191,67 dolaru. Povolení ji provést ho nestálo nic, protože jednou pomohl Johnu Piottimu z nesnází a úplně ho přitom nevyždímal. "Budeme muset počkat," řekl jsem. "U zrzky člověk nikdy neví." Stránka, na níž byl otevřen můj blok, zela prázdnotou, ale Purley si do svého zápisníku napsal za sebou: Helen Laconová
Peggy Choatová
Carol Annisová
Lucy Morganová
Nora Jaretová
6:00 večer
7:30 večer
9:00 večer
10:30 večer
12:00 dopoledne

Já to měl v palici. Kdybych si to musel zapsat, samozřejmě by mně jednou "večer" stačilo, ale policisté jsou vycvičeni k tomu, aby dělali věci pořádně. "Stejně," pravil Purley, "víme zatraceně dobře, kdo to je." "Neříkej hop," řekl jsem, "dokud vrah nepřeskočil." Bylo to dost chabé, ale byl jsem unavený a stále ještě nevyspalý. Doufal jsem v sama nebesa, že má pravdu, protože jinak by celá ta akce skončila fiaskem. Až do této chvíle běželo všechno jako po drátku. Po půlhodince zkoušení byl Zoltán úžasný. Udělal těch pět telefonátů z přípojky v mém pokoji, a když s tím byl hotový, řekl jsem mu, že by jeho jméno mělo viset vyvedené v neonu na jednom z broadwayských šapitó. Nejhorší bylo přimět inspektora Cramera, aby souhlasil s Wolfovými podmínkami. Neměl ale žádnou pádnou odpověď na Wolfův argument, že jestli bude trvat na změně pravidel, Zoltán nebude hrát. Takže Purley byl se mnou v kuchyni, Cramer s Wolfem v kanceláři, připravený, že zůstane na oběd, Zoltán u stolu v restauraci se skrytým mikrofonem a dva poldové z oddělení vražd, jeden muž a jedna žena, seděli u jiného stolu šest metrů opodál. Jedna z nejpečlivěji vypracovaných šarád, jakou Wolfe kdy zprodukoval. Purley měl pravdu, když řekl, že víme, kdo to je, ale já měl pravdu taky - ještě nepřeskočila. Reakce na Zoltánovy telefonáty to vyřešily. Helen Laconová byla pobouřená, po pár minutách mu položila telefon a okamžitě telefonovala do kanceláře státního zástupce. Peggy Choatová ho nechala dokončit ty jeho kecy a pak mu vynadala do lhářů, ale neřekla s určitostí, že nepřijde, a státní zástupce ani policie od ní nic neslyšeli. Carol Annisová, poté, co pronesl svou řeč, použila pouze devět slov: "Kde se s vámi mohu sejít?", a když jí řekl kde a kdy: "Dobře, budu tam." Lucy Morganová ho vodila za nos a snažila se to celé z něho dostat po telefonu. Nakonec mu řekla, že

přijde, a pak se hnala do města a zazvonila u našich dveří, vysypala mi svou story, žádala, abych ji na schůzku doprovodil, a trvala na tom, že chce mluvit s Wolfem. Slíbil jsem, že se jí zbavím. Nora Jaretová ho nazvala různými jmény, lhářem počínaje či konče, a řekla mu, že u přípojky poslouchá její přítel, což byla téměř s určitostí lež. Ani my, ani muži zákona od ní neslyšeli ani ň. Takže to byla Carol Annisová s vlasy barvy kvetoucí kukuřice, to bylo jasné, ale zatím neměla důvod k panice. Kdyby byla opravdu chytrá a neoblomná, mohla by se rozhodnout vytrvat a nepřišla by a v duchu by si říkala, že když na ni uhodí se Zoltánovou povídačkou, řekne jim, že se spletl nebo lže, a my bychom byli v troubě. Kdyby byla hloupá a jenom neoblomná, mohla by vzít do zaječích. Jistěže by ji našli a přivedli zpět, ale kdyby řekla, že Zoltán lže a že utekla, protože si myslela, že na ni ušili boudu, byli bychom opět v háji. Ale jestli je jak chytrá, tak neoblomná, ale ne úplně, přijde v devět na schůzku. Od té chvíle to bude záviset na Zoltánovi, ale to se taky nazkoušelo. Od té show po telefonu jsem si říkal, že to zvládne.
V půl deváté Purley pravil: "Nepřijde," a sundal si sluchátka. "Nikdy jsem si nemyslel, že by přišla," poznamenal jsem. "Ona" znamenalo samozřejmě Peggy Choatovou, která byla určena na půl osmou. "Řekl jsem, že u zrzky člověk nikdy neví, jenom abych něco společensky prohodil." Purley mávl na Piottiho, který se po většinu času ochomýtal kolem, a ten nám přinesl konvici s kávou a dva čisté hrnky. Minuty mi připadaly jako šneci, stěží se vlekly. Když jsme vyprázdnili hrnky, nalil jsem si ještě. V 8:48 si Purley opět nasadil sluchátka. V 8:56 jsem se zeptal: "Mám to začít odpočítávat?"
"Šaškoval byste i na elektrickém křesle," zaskřehotal tak chraplavě, že to stěží připomínalo slova. Vždycky začne chraptět, když vzrůstá napětí - to je jediný příznak. Byly čtyři minuty po deváté, když se ve sluchátku ozvalo skřípání židle, pak bylo slabě slyšet Zoltánův hlas, jak říká dobrý večer, a pak nějaký ženský hlas, ale nezachytil jsem jednotlivá slova. "Není to dost nahlas," zachraptěl Purley potichu.
"Buďte zticha." Vytáhl jsem pero. "Ještě si nesedli." Pak bylo slyšet skřípání židlí a další zvuky a pak:
Zoltán: Dáte si něco k pití?
Carol: Ne. Nechci nic.
Zoltán: Nedáte si něco k jídlu?
Carol: Nemám chuť... možná si něco dám.
Purley a já jsme si vyměnili pohledy. To vypadalo slibně. Znělo to, jako bychom z nich mohli dostat víc než jen rozhovor. Ženský hlas, patřící paní Piottiové: Máme dobré osobuco, madam. Velice dobré. Je to specialita.
Carol: Ne, maso ne.
Zoltán: Něco sladkého?
Carol: Ne.
Zoltán: Když si dáme něco k jídlu, je hned přátelštější atmosféra. Špagety s omáčkou z ančoviček jsou vynikající. Už jsem je ochutnal.
Carol: Vy už jste jedl?
Začal jsem se kousat do rtu, ale zvládl to dobře.
Zoltán: Už jsem tady půl hodiny, hrozně jsem vás chtěl vidět. Myslel jsem si, že bych si měl něco objednat, a zkusil jsem tohle. Mohl bych si klidně dát druhou porci.
Carol: Vy byste měl vědět, co je dobré. Tak dobře.
Paní Piottiová: Dvakrát špagety s ančovičkami. Víno? Výborné chianti?
Carol: Ne. Kávu.
Pauza.
Zoltán: Jste hezčí bez závoje, ale závoj je taky dobrý. Nutí mě myslet na to, co se skrývá za ním. Samozřejmě bych -
Carol: Viděl jste, co je za ním, pane Mahany.
Zoltán: Ach! Vy znáte mé jméno?
Carol: Bylo v novinách.
Zoltán: Nezlobím se, že ho znáte, chci, abyste věděla, jak se jmenuju, ale bylo by hezčí, kdybyste mi říkala Zoltáne.
Carol: Možná, že budu, jednoho dne. Uvidíme. Určitě vám nebudu říkat Zoltáne, když si budete i dál myslet to, co jste říkal do telefonu. Mýlíte se, pane Mahany. Neviděl jste mě vracet se pro další talíř, protože jsem se pro žádný nevrátila. Nevěřím tomu, že byste o mně prohlašoval zlomyslné lži, takže si myslím, že jste se jenom spletl. Paní Piottiová, která šla do kuchyně pro špagety, přistoupila do rohu, sklonila se a zasyčela mi do ucha: "Má na sobě závoj."
Zoltán: Já jsem se nespletl, má milá. To je zbytečné, to já vím. Jak bych se mohl splést, když jsem hned od prvního okamžiku, co jsem vás spatřil, cítil... Ale nebudu se pokoušet říkat vám, jak jsem se cítil. Kdyby kterákoli z těch ostatních přišla a vzala si další talíř, zarazil bych ji, ale vás ne. Před vámi jsem si připadal jako hlupák. Takže je to marné. Jednou rukou jsem zapisoval a druhou poslal Purleymu vzdušný polibek.
Carol: Aha. Takže jste si jistý.
Zoltán: To jsem, má milá. Naprosto jistý.
Carol: Ale policii jste to neřekl.
Zoltán: Samozřejmě, že ne. Jak jsem vám řekl.
Carol: Řekl jste to Neru Wolfovi nebo Archiemu Goodwinovi?
Zoltán: Neřekl jsem to nikomu. Jak bych to mohl někomu říci? Pan Wolfe si je jistý, že ta, která se vrátila pro další talíř, zabila toho muže, otrávila ho, a pan Wolfe má vždycky pravdu. Takže je to pro mě hrozné. Cožpak bych mohl někomu říci, že jste zabila člověka? Vy? Jak bych mohl? Proto jsem vás musel vidět, mluvit s vámi.
Kdybyste na sobě neměla ten závoj, mohl bych vám pohlédnout do těch překrásných očí. Myslím, že vím, co bych tam spatřil. Viděl bych tam bolest a lítost. Viděl jsem vám to na očích v úterý večer. Vím, že vám způsobil bolest. Vím, že byste nezabila člověka, kdybyste nemusela. Proto -

Hlas umlkl. To bylo pochopitelné, jelikož paní Piottiová prošla dveřmi se špagetami a kávou a právě došla k jejich stolu. Jak je obsluhovala, ozývaly se rozličné zvuky. Purley zamumlal: "Přehání to," a já na něho zamumlal zpátky: "Ne. Je dokonalý." Přišel Piotti a díval se mi přes rameno do zápisníku. Carol promluvila, až když paní Piottiová zmizela zpátky v kuchyni.
Carol: Proto mám ten závoj, Zoltáne, protože vím, že to mám v očích. Máte pravdu. Musela jsem. Způsobil mi bolest. Zničil mi život.
Zoltán: Ne, má milá. Nemáte zničený život. Ne! Ať vám udělal cokoli. Byl... udělal vám...
Znovu jsem si začal kousat ret. Proč jim nedal znamení? Jídlo jim přinesli a teď pravděpodobně jedli. Řekli jsme mu, že je zbytečné, aby se jí vyptával na jakékoli podrobnosti ohledně jejího vztahu s Pylem, jelikož to skoro určitě budou samé lži. Proč ještě nedal znamení? Ozval se její hlas:
Carol: Slíbil, že si mě vezme. Je mi teprve dvacet dva let, Zoltáne. Myslela jsem si, že už nikdy nedovolím žádnému muži, aby se mě znovu dotkl, ale způsob, jakým se vy... nevím. Jsem ráda, že víte, že jsem ho zabila, protože to teď bude lepší, bude lepší vědět, že to někdo ví. Vědět, že to víte vy. Ano, musela jsem ho zabít, musela jsem, protože kdybych to neudělala, musela bych zabít sama sebe. Někdy vám možná řeknu, jaký jsem byla blázen, jak jsem -ach!
Zoltán: Co? Co se stalo?
Carol: Moje taška. Nechala jsem ji v autě. Vpředu. A nezamkla jsem ho. Modrý plymouth s pevnou střechou. Mohl byste... Dojdu pro ni...
Zoltán: Já pro ni dojdu.
Zaskřípala židle, pak se ozvaly slabé kročeje a pak ticho. Ale ticho bylo přerušeno během deseti vteřin, zatímco jemu muselo trvat nejméně minutu, než došel pro tašku a zpátky. Ozval se mužský hlas: "Jsem od policie, slečno Annisová," a pak hlas Carol. Purley odložil sluchátka, vyskočil a vyrazil tam a já ho s notesem v ruce následoval. Byla to docela působivá scéna. Polda od vedlejšího stolu držel ruku na Carolině rameni. Carol seděla bez hnutí, bradu vzhůru a dívala se přímo před sebe. Policistka, ne o mnoho starší než ona, stála naproti ní přes stůl a v úrovni prsou držela oběma rukama talíř špaget. Řekla Purleymu: "Něco do toho dala a pak si něco zastrčila do šatů. Viděla jsem ji v zrcátku."
Pohnul jsem se kupředu. Koneckonců jsem to měl na starosti, za podmínek, s kterými Cramer souhlasil. "Děkujeme vám, slečno Annisová," řekl jsem. "Moc jste nám pomohla. Na Zoltánovo znamení by byli začali dělat hluk, aby mu poskytli důvod odejít od stolu, ale ušetřila jste jim práci. Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat. Pojďte, Zoltáne. Už je po všem. Podle plánu." Vešel a po třech krocích se zastavil, modrou tašku pod paží. Jak se k nám vydal, natáhl k němu Purley ruku: "Já to vezmu."

IX.
Cramer seděl v červené kožené klubovce. Carol Annisová trůnila v jedné ze žlutých naproti Wolfovu stolu, po jedné její straně Purley, po druhé jeho kolegyně. Kolegu poslali do laboratoře s talířem špaget a papírovou roličkou, kterou vylovili z Caroliných šatů. Fritz, Felix a Zoltán se vměstnali na gauč vedle mého stolu. "Nebudu nic předstírat, slečno Annisová," říkal právě Wolfe. "Jeden z důvodů, proč jsem pana Cramera přesvědčil, aby vás na cestě do žaláře přivedl nejprve sem, byl ten, že jsem se potřeboval zbavit svého rozhořčení. Poškodila a ponížila jste nejenom mě, ale také jednoho z mých nejdražších přátel, Fritze Brennera, a dva další muže, kterých si vážím, a já připravil stejnou situaci vám. Přál jsem si, aby se tito muži stali v mé přítomnosti svědky vašeho vlastního ponížení, jež předestřu já." "To by stačilo," zavrčel Cramer. Wolfe ho ignoroval. "Připouštím dětinskost takového důvodu, slečno Annisová, ale chtěl jsem jej otevřeně přiznat. Lepším důvodem bylo, že jsem vám chtěl položit několik otázek. Podstoupila jste tak nesmírné riziko, že lze stěží věřit ve váš zdravý rozum, a já bych nepociťoval žádné zadostiučinění usilovat o pomstu na ženě, která není duševně zdráva. Co byste udělala, kdyby se na vás upřely Felixovy oči, když jste vešla s talířem plným jedu a nesla jej panu Pylovi? Nebo kdyby vás, když jste se vracela do kuchyně pro druhý talíř, zastavil Zoltán? Co byste byla udělala?" Žádná odpověď. Očividně se dívala přímo na Wolfa, ale z mého úhlu pohledu se to dalo těžko říci, protože stále měla přes obličej ten závoj. Cramer ji požádal, aby jej sundala, ale odmítla. Když jí ta policistka vyňala z šatů papírovou roličku, zeptala se Cramera, jestli jí má také sundat závoj, a Cramer odpověděl ne. Žádné násilnosti. O Wolfovu upřeném pohledu na ni nebylo pochyb. Naklonil se ve své židli dopředu, dlaně opřené o desku stolu. Trval na svém: "Odpovíte mi, slečno Annisová?" Neodpověděla. "Jste duševně chorá, slečno Annisová?" Neříkala nic. Wolfe na mě kývl hlavou. "Je vyšinutá, Archie?" To nebylo nutné. Když jsme sami, jeho narážky na to, že se považuji za znalce žen, mi nijak zvlášť nevadí, ale byla přítomna společnost. Přísně jsem se na něho podíval a vyštěkl: "Bez poznámky." Vrátil se k ní. "Pak to musí počkat. Takové záležitosti, jako jak jste si opatřila jed a vaše vztahy s panem Pylem, přenechám policii, a zmíním se jen o tom, že nyní nemůžete popírat, že vlastníte arzén, jelikož jste jej dnes večer použila podruhé. Nepochybně se najde ve špagetách a v papírové roličce, kterou jste schovala pod svými šaty. Takže, pakliže jste duševně nemocná, jste očividně též krutá a nenávistná. Pan Pyle vás mohl vyprovokovat nesnesitelným způsobem, ale Zoltán ne. Představil se vám ne jako bůh pomsty nebo vyděračská pijavice, ale jako očarovaný a pobláznění chlapík. Nabídl vám svoji oddanost a soucit a nic za to nežádal a vy jste mu na oplátku nabídla smrt. Já sám bych -" "Lžete," pronesla Carol. Bylo to první, co řekla. "A on také lhal. Byl připravený o mně lhát. Neviděl mě vracet se pro druhý talíř, ale chtěl říci, že ano. A vy lžete. Měl požadavky. Ohrožoval mě." Wolfe nadzdvihl obočí. "Oni vám to neřekli?" "Neřekli co?" "Že vás odposlouchávali. To je ta druhá otázka, kterou pro vás mám. Nemám žádnou omluvu na to, že jsem zosnoval tuto past, ale zasloužíte si, abych vám řekl, že jste se ocitla v jejích kleštích. Všechno, co jste vy a Zoltán řekli, slyšeli dva muži na druhém konci drátu v další místnosti a zaznamenali to - pan Stebbins od policie, který teď sedí po vaší levici, a pan Goodwin." "Lžete," řekla. "Ne, slečno Annisová. Toto není past, ta už sklapla. Máte to, pane Stebbinsi?" Purley přikývl. Nesnáší odpovídat na Wolfovy dotazy. "Archie?" "Ano, pane." "Ohrozil ji Zoltán nějak nebo měl nějaké požadavky?" "Ne, pane. Držel se instrukcí." Vrátil se ke Carol. "Teď to víte. Chtěl jsem se o tom

ujistit. Abychom to uzavřeli, jelikož můžete mít opravený a závažný důvod ke zlosti vůči panu Pylovi, byl bych osobně raději, kdybyste nebyla za svůj pokus otrávit Zoltána pohnána k odpovědnosti, ale to nezáleží na mně. V každém případě, já jsem se uklidnil a -" "To už stačí," vyjel Cramer a vstal ze židle. "Nesouhlasil jsem s tím, že jí budete kázat celou noc. Přiveďte ji, seržante." Jak Purley vstával, ozval se hlas. "Mohu něco říci?" Byl to Fritz. Všichni se k němu otočili. Zvedl se z gauče a dal se do pohybu, obešel Zoltánovy nohy a Purleyho masivní těleso a stanul před Carol a díval se ni. "Jenom k tomu, co řekl pan Wolfe," řekl jí. "Řekl, že jste mě poškodila, a to je pravda. Také je pravda, že jsem chtěl, aby vás našel. Nemohu mluvit za Felixe a vy jste se pokusila zabít Zoltána, za něj také nemohu mluvit, ale mohu mluvit za sebe. Odpouštím vám." "Lžete," řekla.